

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
VI. ker. király-utca 11. sz.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyed évre 1 „

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:
minden vasárnap.

Felölös szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztő- és kiadó-tulajdonostárs:
PERCZEL GYULA.

Szerkesztőség:

VI. ker. király-utca 11. sz.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig
visszaadhatunk.

A szomolnoki nemzetőrök.

Harcias elbeszélés a szabadságharcból.

Irta: Kompolthy Tivadar.

(Vége.)

3.) A provizórium élleme s lökészlete a nemzetőr
ség táborának adatik át. Ugy szintén a rendőrségnéllevő
korpusz-delikti fegyverek balták stb.

4.) A bányá- s erdészeti pénztárból (míg erre a
kormány utólagos engedélye megérkeznék) a nemzetőr-
ség tagjai meghatározott zsoldban részesülnek.

5.) A város hölgyei fő kéretnek s köteleztetnek a
Kammerhof termeiben s udvarán naponkint 10 órán át
fegyvertöltényeket készíteni. A gyermekek felügyeletük
alatt golyókat öntenek s a pénzverde munkásai gyu-
taeszkészítésre köteleztetnek.

6.) A város minden polgára köteles künlevő jószá-
gát a városba hozni; terményét 24 óra alatt behordatni
s holnapután azaz márcis 29-én reggel 8 órakor a
lövölde előtt a mezőségen, fegyveresen megjelenni.

7.) A városba vezető utak eltorlaszoltatnak s kellő
őrséggel láttatnak el. Ha végre minden hősies ellenál-
lás dacára az ellenség a kiürített városba tolakodnék,
úgy az uhorna nagy tó zsilipei megnyitvatnak s a város
vizár alá merítettik.

8.) Eme rendeletnek a magyar kormány utasítása s
a helyi képviselőtestület határozata folytán, agyonlöve-
tés terhe alatt Szomolnok város minden-rangu s nemű
polgára föltétlenül engedelmeskedni tartozik.

Kelt Szomolnok sz. kir. bányavárosnak 1849 már-
cius 27-én tartott közgyűléséből (L. S.)

E közgyűlésen a határozatok egyhangulag s nagy lel-
kesedés közt fogadtattak el s nyomban megindult a vá-
lasztás a nemzetőrség tisztelt illetőleg. A császáriak
alatt egykor szolgált tiszték természetesen tiszték né-
vezettek ki s a főparancsnoki tisztre is csakhamar ta-
láltak alkalmas embert. Ki lett volna más, mint Szomol-
nok legnagyobb magyarja, a derék becsületes, 3 méter
széles notárius, Szmolén úr! Nagyszerű ovációval eme-
lék vállakra s így hordák le szünetlen éljenzés közt a
közgyűlésből a lenn összesereglett nép közé. Lenn a
polgári zenekar fogadta s úgy kísérek hosszú menettel
lakására a „felső utcába.“

Hajnali pitymalatkor három trombitás járta be a vá-
rost; a negyedik a torony tetejéről futta az első riadót...
Ilyent nem hallott még ember emlékezet óta Szomol-
nok!

Hat óra felé egyenkint megnyitlak a házak ajtai
s az utcák megnépesültek sajtáságos alakokkal.

Mindanyian a lövölde térre siettek, mely a vörös-
hegy alatt, negyedóránnyira a várostól terült el. Mirehat
óra lett, ott volt szomolnok minden férfja.

Érdekes, diszes csapat. Egyik csizmába gyűrt nadrággal, fején ósdi sisakkal, kezében 100 esztendő sorsu puskával; másik bányászai bőrlőntényben iszonyu baltával, a harmadik hüvelytelen meztelen karddal, ez kaszával amaz nyárssal fegyverzetten állt csatarendbe s ha a balkezükre kötött nemzetiszín szalag nem árulná el együvé tartozásukat, azt lehetne hinni, hogy a világ összes kicsapott színész gyűlévész idesereglett nomád letelepedésre.

Ott voltak a város hajdui, számszerint 12-en, kitűnő egyenruházattal az erdészek összevéve 22-én új zöld őltönyeikben s jó lőfegyverekkel. Ezek képezék a sereg magyát. Szmolen ur, ki szintén puskásan s kardosan, fején feleségevarrta extra vagans kócsagos kalpaggal jelent meg, sorba járta a csatasorokat; a lőfegyverrel ellátottakat külön osztotta, ugyszintén más s más osztályokba osztotta a kapásokat, kardos vitézeket s baltásokat. Tartalékról is gondoskodott s azt a nyárs-, kampó s dorong vitézei képezék. A létszám 1325 embert tüntetett ki.

Az egykori tisztek nyomban megkezdék a gyakorlatokat. A fordulatokra nem taníták be embereiket, csak a menetelésre kettős s négyes sorokban. A felosztott s zárt csatárláncra, a négyszögtömegre s különösen a rohamtámadásra, ugy a sortüzelésre kiváló gondot fordítottak. A magyar vezényszó persze nem igen fogott a becsületes sváb fejekben, de elvégre valahogy arra is csak rászoktak. Délben egy órányi szünet volt. Ezalatt elkészült az első tábori ebéd s aztán újra folyt a gyakorlat estig.

Mikor a nap lement a vöröshegy mögött, Szmolen város hölgyei, kik épen akkor hagyták el a Kammerhofot, csodát láttak.

Láttak ugyanis egy másfélezer főnyi vegyes gyalog sereget, fölváltva dob és trombitaszóra beléptetni a városba. Emelt fő, egyenes menés katonás kilépés . . . szokatlan jelenségek s hangos ah! ah! lebbent el ajkaikról.

Mikor a nemzetőrség a Kammerhof, vagyis riadóterre ért s Szmolen ur élükön harsány hangon „állj!”-t vezényelt . . . topp! mint varázsütésre egyszerre megállt a csapat. „Jobbra arc! Vigyázz!” hangzott a vezényszó s a csapat jobbfordulattal csatasorba állt.

Szmolen ur felolvasta a napi parancsot. A roznyói s jánoshegyi utakra, ugy a vöröshegyre kirendelte az éji őrséget, kiadta a riadó óráját másnap 8 órára, kémszemléseket küldött Uhornya felé s aztán „Oszolj!”-t vezényelt.

Hogy ölelték férjeiket, gyermekeiket keblükre a dorék szomolnoki nők. Olyan büszkék voltak s oly magyárosan vert a szívük e harcias jelenet alatt, hogy szinte megszakadt.

Igy lesz egy nap alatt a legnémetesb sváb koloniából a legmagyarabb hadsereg.

. . . S Kossuth pár nappal később méltán mondhatá Debrecenben: „Le a kalappal uraim! Én meghajlok e nemzet nagysága előtt!”

Pár napdal később a szomolnoki nemzetőrség utban volt Kassa felé, Schlick ellen.

* * *

Hajnali 4 óra lehetett, mikor a Kassától órányi távolságra eső Buzinka falu mellett, a cserjésből hosszú fegyvercsapat bontakozott ki az országútra.

■ Szemenszedett érdekes alakok. Fegyvere alig van 300-nak, a többi kaszás, baltás.

Fojtott dobpergés ütemére léptetnek előre. Elöl husz főnyi előőrscsapat menetel, hátul a botosok tartaléka.

A zím élén 1 méter magas s 3 méter széles emberke üget, valami 3 omnibuskocsit kikapitulált ócska gebén; jobbájában kivont kard, balja a kantárszarat szo-

ritja csipejéhez. Nyomban ráismerünk a hazafias pofókra, Szmolen urra.

Egy nap egy éj alatt 9 mérföldet menetelt csapatával arra a hirre, hogy Schlick Eperjes felől Kassának tart. Ott kitüntetheti magát vitéz hadnépe. Otthon még nincs baj s ha ilyen akad, majd elvégzik — az asszonyok.

Átalában nagy tisztelője a gyöngéd nemnek s nem állal harci erényeket is tulajdonítani neki.

Tram-tram, tram-tram, pörög a dob s a csapat mind közelebb ér a Felvidék fővárosához.

A vidéket áttörhetlen köd borítja. Alig látnak három lépésre. Szerencsére ismerik az utat s dideregve bár, de jókedvvel törtetnek előre.

Egyszerre bum! bum! bum-bum! Dörren az ágyu valahol, nem messze s nemzetőreink a szokatlan hangra mint vezényszóra megállanak.

Maga Szmolen ur is álmélkodó állásba helyezi magát s fülel.

Sss-sss! Valami sziszeg, prűszköl a levegőben. — Most ismét, majd újra, meg újra! A biz isten bomba!

— Tokte enk Leut! Akarom mondani: „Hasra kuporodj!” vezényel a veszedelemben is állhatatos parancsnok. „Mert — ugymond — itt még emberhalál is történhetnék!”

Nyomban a földön hentergett az egész őrség.

S ott feküdt valami negyedóra hosszant.

Végre néhány tiszt arra szánja magát, hogy egy kisebb csapattal kémszemlére indulnak. Nemsokára vissza is térnek s jelentik, hogy előttük a magyar sereg áll, ágyuharcban az osztrákokkal.

— Hurráh! Hajrá tehát! Menjünk a magyarokhoz! Előre, indulj!

S megindult ismét ismét a csapat.

Dörren az ágyu; a tüzek villanását is kivehetik már a sűrű ködön át s kettőzött gyorsasággal sietnek. Amint közelebb érnek, a harci zaj, az ágyuk bömbölése s a fegyverek ropogása mind hallhatóbbá lesz . . . már kivehetik a lovak dőbögését s a csapatok harci kiáltását is. Csak előre roham lépést, gyorsan!

Eközben a nap is előtűnt a Bankóhegy ormán s a sűrű köd, mint lengő fátyol gyorsan emelkedett a magasba s szétfoszolt a fellegekben.

— Ahol van ni! ott vannak a magyarok! Csak ugyan ők. Rajta előre!

De mi ez? A magyarok csatasorai ingdozni látszanak; a balszárny már vissza is vonul s a jobb is megingott,

. . . Szent Isten! Most a centrum is bomlásnak indul s a tartalék lovasság már alig segíthet!

. . . Iszonyu! Az egész vonal visszavonulóban. Siessünk! Tán még segíthetünk szerencsétlen véreinken, — Roham. Előre!

S jobbkézbe fogva fegyvereiket rohamra fut a dorék nemzetőrség. Csak el ne késsenek. Egy pillanat dönt!

Mindhiába! A közép meghátrált: lovassága már széttörött s az egész centrum Buzinka felé fut fejétvesztve rendetlenül, Mig 300 lépés választja el őket már szomolnoki burgereinktől.

De mi ez? A futók egyszerre hőkkenve állanak meg pillanatra s aztán jobbra meg balra rohannak, kimerre lát.

— Szent szüz segíts! Hisz ezek a németek! Ordít az elképedett Szmolen — aztán öklével nagyot üt gebéjén: gyűte csuf! Hajrá: „Roham!” Üsd a németet!

■ Mint a leghazaszeretőbb hadcsapat egy tömegben gyors rohammal rajtütöttek nemzetőreink a futó németeken. Százával szórták rájuk a sortüzet s míg az első sor lött, töltött a másik s készült a harmadik. Az öldöklő tüzelés előtt nem volt mentség s tény, hogy a futamlók sorából egyetlen lövés sem visszazotatott.

Ott előttük s körülöttük, a temető jobb felőli térségen nemsekára százával feküdtek a hullák s soraikban egyetlen sebesült sem volt.

Nemcsak, de a mérszárlás folyamán egy futó osztályt be is kerítették a baltások s a 40 embert, zászlóstól foglyul ejtették.

Egy óra mulva mozgó ellenség nem volt a láthatárban s az előtörtető magyar honvéd zászlóalj csak most látták nagy álmélkodva, mely ismeretlen segítség juttatta őket győzelemre. . . .

S mikor a magyar táborkar is odalovagolt s megemelinték tollas süvegeiket derék nemzetőreink előtt, akkor a nagy dicsőségtől csaknem sirva fakadtak a jó emberek!

Ah, ezt a napot bizvást nem is felejtik el soha — soha!

A nap hősei lettek s kikről eddig nem károgott a varju, sem most szárnyaira vette a hir s elhordá dicsőségünket messze le — a magyar rónatájra!

Hogy ime magyarok ők is!

ZSÓJCA.

(Romance.)

Gyülöli a portát
Brankován a vajda
Gyűjti seregét, hogy
Boszut vegyen rajta
Sok deli bojár-fi
Elhagyá az otthont,
Hogy felmentse török
Iga alól a hont.

A szkelai völgyben,
Kinyilott a rózsa
Szerelemre gyuladt
Piros arcu Zsójca
Hej de a haza szent
Ügye ugy kívánta!
El kellett menni az
Ifjunak csatába.

A rózsa lomb alá
Dől Zsójca álomra;
Látja szép kedvesét,
Vívni hősi módra.
Látja mily vitézen
Ront a sorokon át;
S mint éj fürteire
Tétetik a cser ág. — — — —

Oh, de a kétely mint
Sötét árny követi;
És boldog álmait
Eloszlatja . . . üzi!
Oh, miért hát miért
Késik az a levél?
Szellő, patak, virág,
Róla mért nem beszél?

Hogy feljött a hajnal
A földre mosolygott
Zsójca ablakára
Kicsi madár szállott:
„Szép Zsójca ne búsuly!
Vissza jó ki szeret!
Mevédi az isten
A szerető szívet!“

Más nap ismét jött a
Kis madár, kopogott
Zsójca kék szemében
Öröm köny ragyogott
„Aranyos kis madár
Oh mond mi hirt hozál?!“
„Ott ragyog a félhold
Gyurgyevő rom falán!“ — —

„És a kedves hol van,
Oh él-e még vagy már?!“
Itt elakad szava
De rebeg a madár:
„Nem halt meg, csak sebet
Kapott pogány kardtól!
De már fel is gyógyult
S hősiesen harcol!“ — —

Elszállt a madárka
Zsójca búsul nagyon;
Szive majd megreped,
Könyez egész napon
Csititgatja anyja
A szív gyógyíthatlan
Rosz hir arra méreg,
De a jó hir balzsam.

Jött ismét a madár
Háromszor kopogott
Zsójca oda rohan
Tépi az ablakot
Lehajtja kis fejét
Búsan a madárka
— — „Meghalt!“ . . sűgja halkan
És leesik szárnya. — —

Ott áll Zsójca merőn,
A madárra bámul
Aztán kacag, nevet,
Zokog, könye csordul
„Várj kis madár. várj! . . . Várj!
Én is veled szállok
Várj először Szkelai
Tornyára felhágok!“ — — — —

A szkelai völgyben
Elhervadt a rózsa
S a torony aljában
Halva feküdt Zsójca.

JUVÁRY JGNÁC.

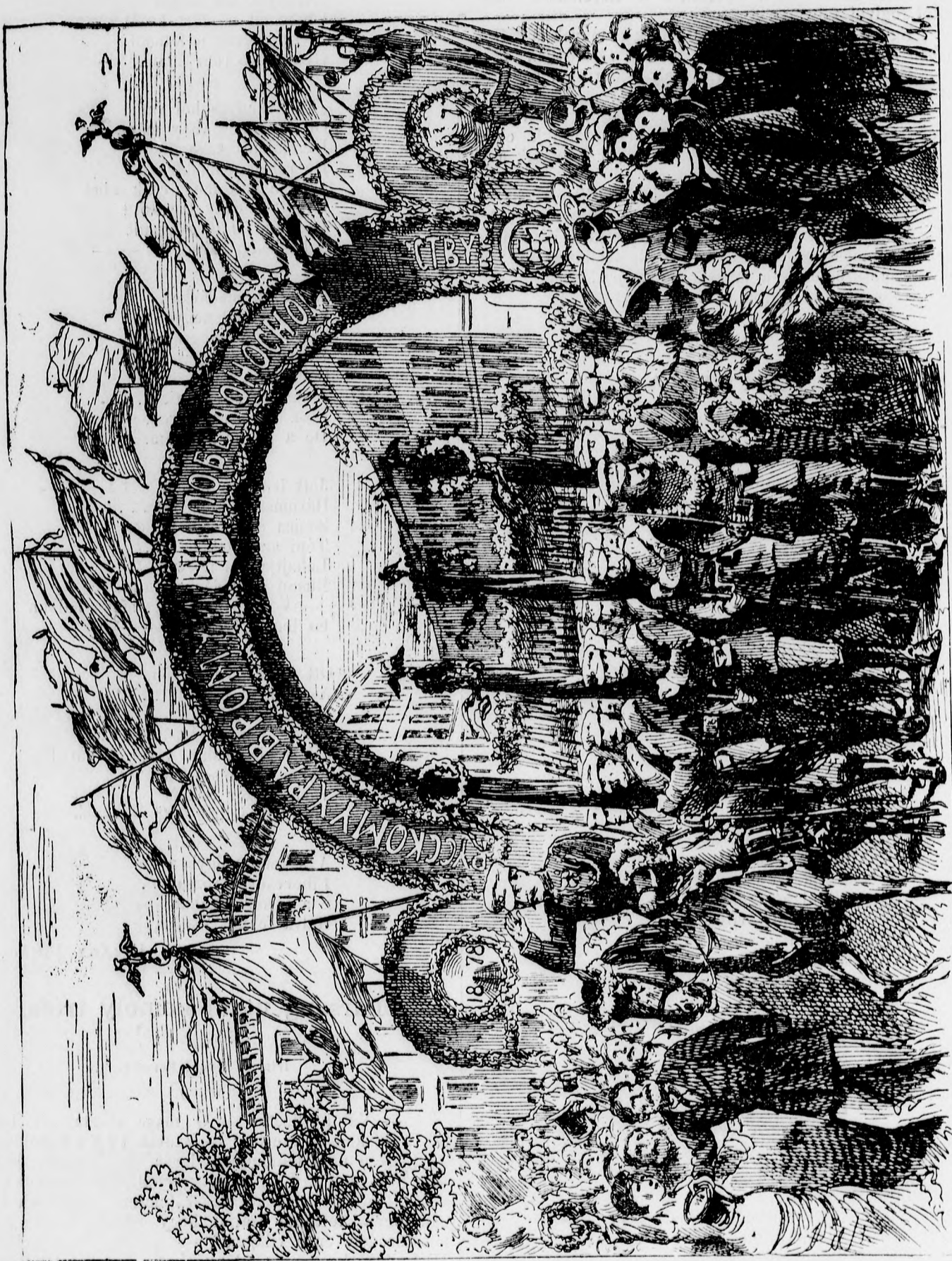
Farsang utáni komoly tréfa.

Novella.

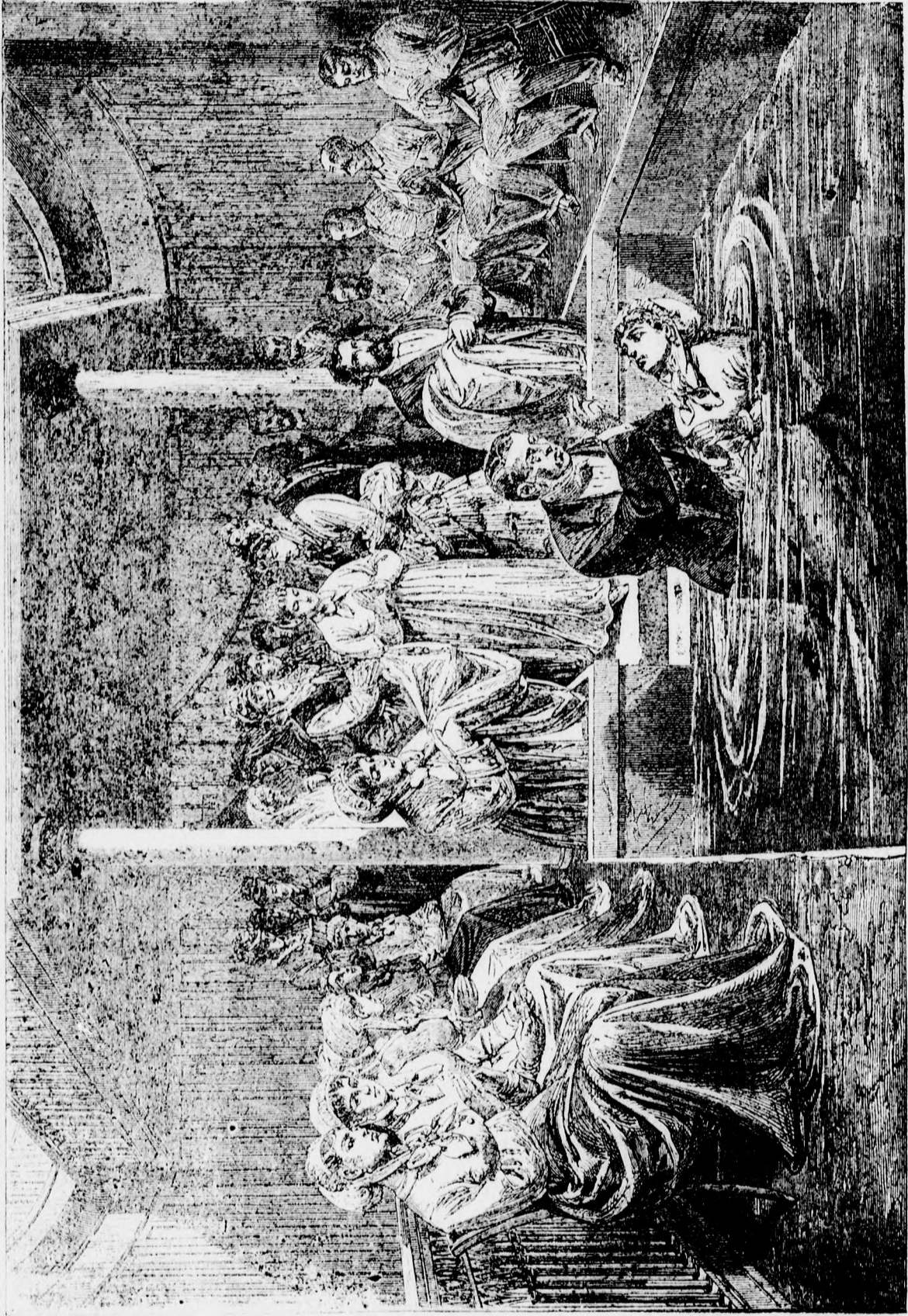
Irta: Vasvári Ferenc.

(Vége.)

— Válni Alicetól. — Ő maga akarta. — Legyen tehát kívánsága szerint; — azután téged boldogítani — Legyen neki mindenben igaza. — Tudom, hogy az első pillanatban ő is, a világ is ellenem lesznek; mert a féltékeny nő agyában megszülemlett rémképek valóknak fognak feltűnni azáltal, hogy nőmmé levél; — de mit törődöm én a világgal? — mások itéletével? Mi tudjuk, hogy nem adánk okot soha a méltatlan gyánura! S mit törődöm én a világgal, ha téged birtatlak, — ha végre föltalálhatám a boldogságot ha onyém lelked, — szerelmed?!
Az ajkak összeforrtak, — e pillanattól jegyesek valának.

Az orosz gárda bevonulása Szentpétervára. (Szövegét lásd a 310 oldalon.)

Baptisták keresztelése. (Szövegét lásd 310 oldalon.)

A szép Alice pedig megtartá estélyét. — Vendégei számosan valának; köztük a szép huszár kapitány, kivel végtelenül jól mulatott; — csak azt sajnálta, hogy Ákos nincs jelen. — Menyire féltékenynyé tudná most tenni!...

Megátalkodott makaessága csak növelte képzelt diadala mámorát. — Ah, mint meg volt lepetve, mint megrendült, midőn másnap férje ügyvéde jelent meg nála s tudtára adá, hogy a válóper megindítatott.

Derült időben menykőcsapás nem lehet váratlanabb mint e hír Alicera; — egy pillanat alatt kiábrándítá a légvárak építéséből.

Tehát Ákos válópert indított ellene . . .

Valónak vette, midőn ő ezt előtte említé. — Utósó szava volt hozzá, nem csoda, ha igaznak kellett tartania.

Oh, mint megbánta most helytelen viseletét; — menyire belátta, hogy igaztalan volt férje iránt. — Mindent belátott s megbánt későn.

Hasztalan akart találkozni. — Mindkettőjükre fájdalmas és nagyon kellemetlen lett volna. — Gondoskodva volt, hogy meg ne történhessék.

Néhány nap mulva megtudta, hogy férje reformata vallásra tért át; — ezzel is könnyebb a válóper menete. — A szakadás bizonyos.

S menyire kellett ezt Ákosnak óhajtania, hogy nem kimélt semmi áldozatot, mely lehetővé s mihamarább bevégzett ténynyé tegye!?

Itt nemcsak a viszonyok feszültségéből eredt el-lenszenvet látta működni; de ennél hatalmasabb érzelmet — tán szenvedélyt, melyet férje táplált valaki iránt s annak kedvéért tette valóvá azt, a mit Alice korántsem egyébből, mint szekant tréfából féltékenysége sugallatára megkísérlett.

Ismét fölébredt féltékenysége; szigoruan kutatni kezdett s megtalálta a valót. Ezúttal gyanuja igaz volt; — de meggyőződött arról is, hogy egyedül ő volt az eszköz, mely ezt a valót létre hozta.

Részéről veszte volt minden. — Özvegygé lett s nem viselheté nevét annak, kit egykor férjének nevezett. — más volt azzal megajándékozva, — méltó ná-lánál, s neki többé nem volt multjából egyéb joga, mint átadni magát fájdalmainak s késő bánatának!

Oh! mit nem áldozott volna fel, ha visszaszerez-hette volna, a mit elvesztett!

Most érezte, hogy minő kincset birt férjében hogy mivé tette saját boldogságát, a mi kezében volt, az okatlan szenvedély miatt! — Most érezte, hogy meny-nyire tudná szeretni férjét — midőn már nem volt többé joga hozzá, — midőn már elvesztette őt örökre!

A veszélyes játék, melyet meggondolatlanul kez-dett: véget ért. — Ő vesztett.

Néhány hó mulva Ákos és Z. né, mint a legbol-dogabb férj és feleség léptek a világba, — hol Alicenak ily viszonyok között nem volt többé mit keresnie.

Megváltoztatta e őt e történet? — S kigyógyította-e őt ez a keserű orvosság: betegségéből?

At kellett egész lényét cserélnie! — az egész világ itéletével kellett megküzdenie, hogy multját s régi jellemét ellefedhette; — s hogy valaki komoly, nemes érzellemmel közeledjék feléje: hogy érette föláldozza jövőjét.

De ha akadt ilyen: bizonyosan ovatosabb leendett saját boldogságára; — s nem kockáztatá többé a nő legdrágább kincsét; a férj s z e r e l m é t.

Az orosz gárda bevonulása Szentpéter-várra.

(Képpel a 308. oldalon)

Nincs okunk osztozni a lelkesedésben, melylyel ha-zaérkezésüket fogadták, jobb szerettük volna, ha el sem

mentek volna, de végtére ők is emberek, a kiknek em-berileg érző szívük van s lehetlen némi meghatottság nélkül rágondolni arra a határtalan örömré, mely ugy a honmaradtak, mint a hazatérők szívét csordultig be-tölté, mikor a két év óta távollevő harcosok viszontlát-ták övéiket s mikor a gyámol nélkül maradt feleség, anya oda borul annak a keblére, kinek élteért napon-kint térden állva imádkozott s kinek halála az ő halála is lett volna. Midőn olvasott a lapokban a vérengző csa-tákról, melyekben ezrével estek el a harcosok, szorongva dobbant meg a szíve és remegve gondolta el: vajon ninesen-e ő is az áldoztak közt?! S napok, hetek, hóna-pok teltek vigasz nélkül, gyötörtetve a bizonytalanság által, mert egyszerre elveszteni mindenünket kevésbé kínos, mint a naponkint megújuló aggodalom, hogy: ha ma még életben maradt, nem fogja-e holnap egy gyil-kos golyó leteríteni?! És a harcos, ki hónapokon ke-resztül szenvedett nélkülözést élete minden nap koc-kán forgott, s az ellenséges távolból anyiszor gondolt a honlétökre; kiket miatta emészti a bánat, s talán gyöttri a nélkülözés. Csoda e, ha végre a haza földre lépve, szíve hangosan megdobbant, és van-e benne valami rendkívüli, ha az egymás karjába borulók szeméből ki-csordul az öröm könye, ajkukon elhal a szó, csak forró ölelésük beszél s az a hosszú csók, melyben rég külön-vált lelkük ismét egybeolvadt, s lehet e ezt a jelenetet meghatottság nélkül szemlélni, még ha különben ellen-ségünk is az, aki ez öllökzésben oly határtalanul bol-dog?!

Mi nem tudunk oly ridegek lenni, hogy közönyö-sen tekintsük e jelenetet s meg vagyunk győződve, hogy olvasóink sem. S hogy a fogadtatás, melyben a hazatérő harcosokat a szentpéterváriak részesíték, nagyfényű volt, méltó kifejezése a lelkesedésnek, mely az orosz nép lelkét betölti a török földön hosszú kétséges har-cokban kivívott győzelem fölött, az könnyen értheti. Pár nap előtt közöltük már lapunk egyik rovatában az ünnepélyességek sorozatát, melyet a hazaérkezők tisz-teletére rendeztek. Mai képünk egyik legkiemelkedőbb magyarázatát tünteti föl, az ünnepélyes fogadtatást a diadaliven, virágfüzerekkel diszítve, föllobogózza e föl-írás olvasható: „A vitéz testőrezrednek“, két oldalt a két kis iv egyikén az elutazás, másikon a hazaérkezés éve és napja. Mielőtt e kaput átlépték volna a hazatér-ők, az egyházi és világi hatóságok küldöttsége üdvözlé őket s átnyújtá nekik ezüst tányéron a söt és kenyeret.

Beláthatlan volt az embertömeg, mely Szentpéter-vár minden utcáját és terét e napon ellepte. Még sötét volt, már is mindenki talpon volt és sietett a lehető legjobb helyet elfoglalni, a hol legközelebből láthatja őket. Az volt a szerencsés, aki oly közel juthatott, hogy kezeivel megérintheté a harcosok ruháját, velük kezét szoríthatott. Az ablakokból virágosó hullt alá, virágko-szorukkal aggatták tele őket jobbról-balról, általában az egész Szentpétervár csupa virág és lobogó volt.

A bevonulás után következett a Te Deum, és a többi ünnepélyességek, amint már leirtuk.

Baptisták keresztelése.

(Képpel a 309. oldalon.)

A közelebbi napokban a wormsai rajnai hid mellett kilenc baptistát kereszteltek meg. A prédikáló apostol a 9—18 éves keresztelendőket a szabad Rajnába vezette, s ott néhány szent mondat kíséretében a víz alá merítette őket. A megkereszteltek azután, kiken csak gyapot ing volt, kimentek a folyóból s ismét felöltöztek, miután hitsorsosaik derekasan megdörzsölték őket.

Ezt a jelenetet tünteti föl sikerült csoportosítással mai képünk.

Tusa a medvével.

(Képpel a 312 oldalon.)

Az erdélyi bércok torzonborz lakója, a tenyeres-talpas mackó drága s keresett préda a nagy vadakra áhító vadászok előtt. Elejtése nagyobb életveszéllyel jár, mint a vaddisznóé s így nem esoda, ha az igazi szenvedélyes vadász örömeitől fölkeresi, mint a nagy agyaru vadkant.

De nemcsak passzióból vadásznak medvére, hanem igen gyakran muszájból is. Mert amely vidékeken a lompos állat fölszaporodik, ott nincs biztonságban sem a jószág, sem az ember, főleg a szegény földhöz ragadt oláh nép van kitéve leginkább a gonosz ellenség támadásainak. Hogy tehát a kellemetlen szomszédságtól megszabaduljanak összeszedődnek többen s vadászattal tartanak, a borzas koma ellen. Nem olyan rendszeres hajtó vadászat ez, mint a milyet az urak rendezni szoktak, mulatságból. Tudják a mackó utját és elrejtőznek egy-egy fa mögé szétoszolva, hogy bármely irányból jön is a talpas, puskájuk csőve elé kerüljön. Néha elleskődnek két három nap is anélkül, hogy a várva-várt vad mutatná magát, néha pedig épen arról az oldalról jó, ahol legtávolabb fekszenek egymástól a leshelyek, s aztán ugyancsak jól célozzon ám, a ki a puskája hegyére veszi, különben megszűkül ám a bocskor.

Képünk egy ily medve vadászatot tüntet elő, a midőn az már célhoz ért s a vad élettelenül fekszik a szerencsés lövő, lábai előtt. Nagy önérettel dicsekszik sikerével társai előtt, kik csak segítettek neki a nagy állat elejtésében, a főérdem azonban az övé. Egyedül ült a fa mögött egy tőkén és felvont fegyverrel várta a komát. Egyszer csak zörög az ág, a bundás mackó cammog lefelé a lejtőn nagy lustán, s egyenesen neki tart. — Az oláh agyafi egy nagyot fohászokodik, aztán oda-szorítja fegyverét a vállára s a fához lapulva várja a prédát. Végre elébe érkezik az. Ésre sem veszi őt, kényelmesen dőcög lefelé, fejét ide-oda hányva, határozott kifejezésével a fölsemmvésnek minden iránt, ami körültre történik. A pillanat jelen van, az oláh fegyvere eldördül és a vadállat irtóztató ordítással hanyatt vágja magát. A vadász most kést rántva elő rárohan, hogy mielőtt magához térhetne, megadja neki a kegyelem dőfést. Elkésett. Amíg ő fölemelt késsel az állatnak rohan, azalatt az már ismét talpon van s borzasztó ordítással forgatja fejét, keresve ellenségét. És megpillantja. Nagy üvöltéssel esik neki kétlábon, kitátott borzasztó szájjal és a szegény oláh felé kinyuló karmokkal. Az oláh az első pillanatban visszaugorni akar a fa mögé, de rögtön látja, hogy arra nincs többé idő. Tehát előre. A véres tajtékot fuvó vadállat és a vadász egymásnak esnek, a medve már kitarja első lábait, hogy átkapja vele ellenfelét, midőn az egy biztos dőfessel annak szügyébe mélyesztí kését. A kés talált, de nem elég mélyen. A medve visszatántorodik, meg ismét neki dől az oláhnak átkapja és — vele együtt összeroskad. Ereje már fogyóban, de azért még nem eresztí el ellenfelét s a szörnyű tusa végzetes kimenetelű lenne, ha hátulról egy lövés el nem dördülne, a segítségre siető pajtás fegyveréből, mely aztán véget vet a küzdelemnek. Az állat egy végsőt hörög s oda van.

Oda érkező társainak a viadalt beszéli el az oláh atyafi, nagy önérettel.

Óh ne átkozz engem!

Óh ne átkozz engem! . . .
Nem vagyok én oka
Nem bántottalak én
Egy szóval sem soha!

Nem tettem én semmit,
De azok a gazok! . . .
Nem változtam én meg,
Én a régi vagyok!

Más oka van ennek,
Nem úgy van, mint hiszed;
Vagy az igazat nem
Mondja meg már szived?!

Óh, menyit is tudnék
Én mondani neked! . . .
. . . Miként ócsároltak . . .
. . . Mit tettek teveled! . . .

Menyi mindenfélét
Kiáltottak rád ki!
Hogy azt a nagy szégyent
Majd pirulva álld ki!

S helyetted én türtem,
Én viseltem mindezt! . . .
És az helyén volt úgy,
. . . Hiszen az úgy illett!

S ezekért te most így
Hálálod meg tettem?! . . .
Te érted volt minden . . .
S még vádolódsz lelkem!

Óh, ne átkozz engem! . . .
Nem vagyok én oka,
Nem bántottalak én
Egy szóval sem soha!

Ifj. Nagy György.

A hazai műipar egy nevezetes telepéről.

Üdvözljük a hazai műipart, ha még oly csekély jelentőségű is; és anyival nagyobb örömmel üdvözljük, ha oly nagy fontosságú vállalattal állunk szemközt, minő az, melyről épen szólni kívánunk. Hiszen ha nem csalódunk, e lapok t. olvasói között nagyon sokan vannak, kik a műipart és a művészetet támogatják, minél fogva már előre is meg vagyunk győződve, hogy soraink figyelemben fognak részesülni.

Baranyamegye a régi Pannónia legnevezetesebb tartománya volt és az itt található, s immár napfényre került római régiségek arról tanuskodnak, hogy itt a rómaiak idejében nagyszerű kultúra létesült, melynek nyomait még a népköltözés sem semmisíthette meg egészen. A magyar kereszténység korszakában ismét felderült a megye napja és Pécs csakhamar oly várossá nőtte ki magát, mely a történetírók egyhangú állítása szerint nagyobb és terjedelmesebb volt Bécsnél. Innen eredhetett ama régi közmondás, hogy „Németnek Bécs, ma gyarnak Pécs.“ — De következtek azután a háborúk és a műveltség is sirba hanyatlott. Csak később, midőn már a béke ismét helyreállott, vánszorgott fel hosszú dermedtségéből az ipar és műipar is. Baranyamegyének a múlt század elején selyemtenyésztése is volt, mely azóta tönkre jutott; azonban nem egy neme az iparnak fejlődött szerencsésen, és hogy a rómaiak által meghonosított némely iparág a viszontagságos idők ellenére is fentartotta magát, igazolja ama körülmény, hogy M. Hertelenden az etruszk-korsókhöz hasonló cserép-korsókat készítenek a lakosok.

Tagadhatlan, hogy maga a talaj s a föld is kedvezett és kedvez jelenleg is az agyaggal foglalkozó ez iparágak és meglehet, hogy azért fejlődött ki e téren Baranyamegye fővárosában Pécsen, oly vállalat, mely a

herendi porcellángyár kivételével páratlanul áll az egész monarchiában.

Ez nem más, mint Zsolnay Vilmos gyűrmagyára.

Legelőben is kijelentjük, hogy a gyűrmagyár magában foglalja mindazt, mi a porcellán- és kőedénygyártás körében szerepel s ezenfelül a legfinomabb kínai porcellán készítésére is kiterjed, meglepő módon tartalmazva és egyesítve az ipart a műiparral, és megjegyzendő, hogy a gyűrmagyárban, csekély kivétellel, magyarul beszélnek és egy-két ember kivételével mindenki tud magyarul, az alapító tulajdonostól elkezdve az utolsó munkáig. Így tehát oly vállalattal van dolgunk, melynek virágzását óhajtjuk szükséges.

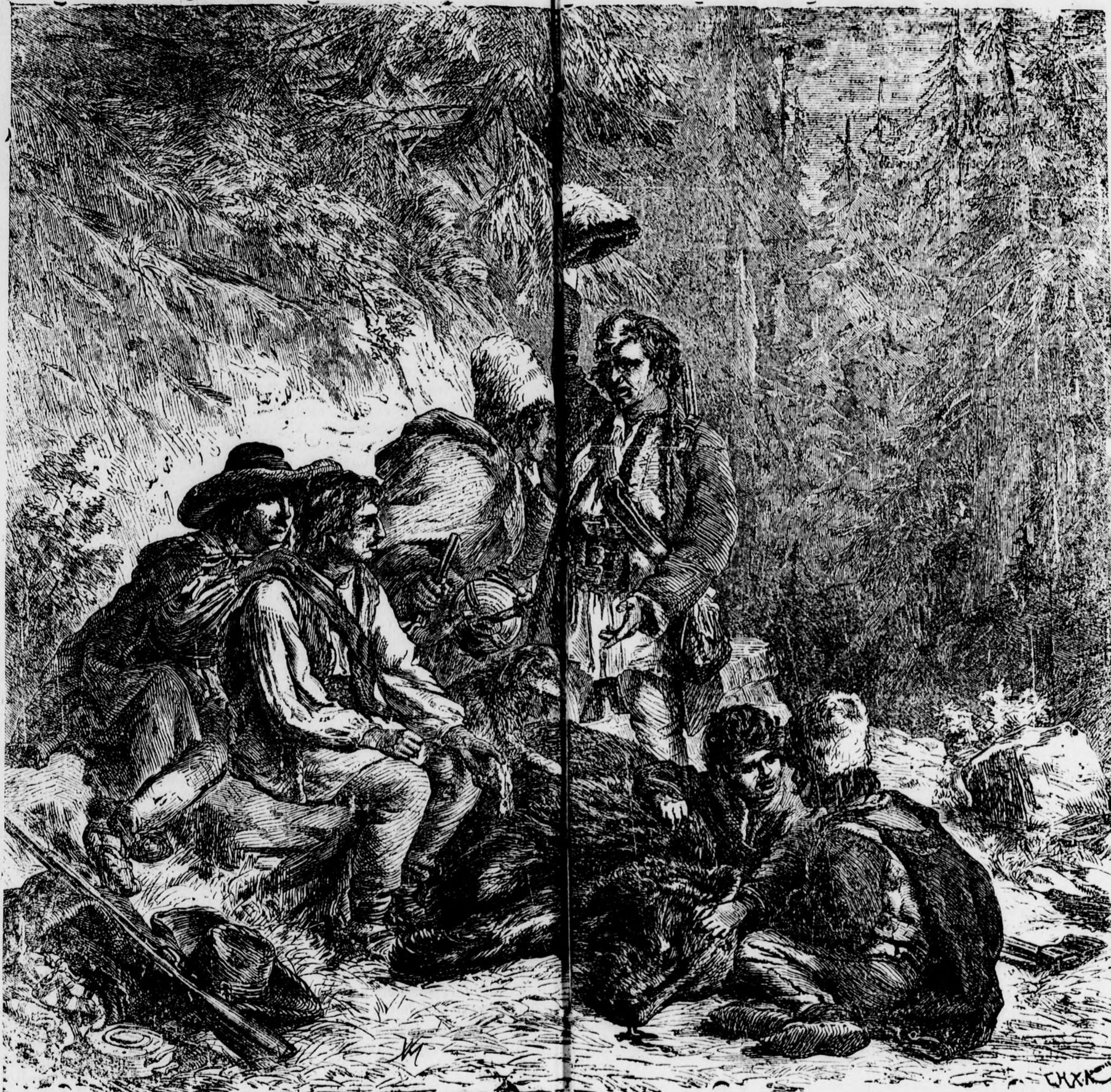
Maga a gyár, Pécs b u d a i külvárosában fekszik, már ott, hol a szabad természetet nyíltan üdvözölhetjük. Csinos kert foglalja be, akkép, hogy felső és alsó részét vonzó sötány köti össze, a gőzgépek és kémények komor, füstfelhőit jótékonyan ellensúlyozva.

Legelőben is a raktárba és illetőleg a kiállítási termekbe vezetnek bennünket, hogy a gyár irányáról, törekvéséről s egész működésének eredményéről kellő fogalmat szerezhessünk, még pedig kedvezőt.

A szép a hasznossal itt összeegyeztetve vonja magára figyelmünket és kiki tetszése szerinti tárgyat választhat ki magának tanulmányul, vagy ha úgy tetszik, vásárol, mert ez is szakadatlanul járja és öröndetes látni, miként esomagolják a legközönségesebb használatu, azonban izléssel kiállított edényeket messziről jött kereskedők számára, vagy hogy azokat a szomszéd tartományokba elszállíthassák. Cserépedény, kőedény a gazdaság és konyha részére takaros és gyakran színezett mázzal, minden kigondolható alakban, folyvást kereset tárgya. Kávés fűdák nagy mennyiségben vándorolnak az aldunai tartományokba; pénz olvasó hengerkék Bécsbe és Poroszországba. Ez utóbbiakra a gyár szabadalommal van ellátva. Oly célból készülnek e négy-szögű, piciny csészékben forgó hengerkék, hogy a bankjegj olvasásnál az illető folytonosan megnevesíthesse újait forgatásukkal. A sok helyütt használatban levő szivacsra vagy pedig, mi még rosszabb, a folytonos nyálazásra így szükség nincs.

A tárgyak, vizsgálódásunkkal arányban válnak mind-egyre édekesebbé. Tányérek, csinos rajzzal, szivarhamu számára, érdekes alaku tintatartók, kecses virág-tartók, karesu butellák, pohárkák, körülvéve kerek tálcan liqueur vagy szilvorum számára; mázos korsók régi és modern alakban; zománcos tányérok, gazdag színezetű urnák és az ugynevezett é m a i l e n g r a n d feu-ben gyártott pompás vázák. Ez utóbbiak tündöklő szépségűek, emlékeztetvén a s e v r e s-i és c h i n a i vázákra és büszkeségét alkotván a gyárnak, mely velük és több rokonirányu tárggyal a párisi köztárlaton is szerepelt. A zománczott munkák részint perzsa részint kínai vagy francia izlésűek. A hazában már kivívtá a gyár az elismerést és nem egy műve hirdeti nevét. Így például a gyönyörű színes majolikák a budai királykerti új bazar menyezeten; több terracotta cfrázat, szoborfej és alak Budapest több új palotáján és Bécsben, valamint a pécs-belvárosi plébániái templom homlokzatán és egybűtt. E terracotta cfrázatok és alakok vetekekednek a kőfaragványokkal és olesóságuk folytán nagyon is ajánlhatók.

Ha így készen találunk mindent, nem is képzeljük menyi munkába és fáradságba kerül minden egyes tárgy előállítása. Zsolnay nyolevan embernek ad foglalkozást és a munka, ünnepek és vasárnapokat kivéve, sohasem szünetel gyárában. Hangyaszorgalom tapasztalható mindenfelé és nem egy nő szerzi meg kenyerét a virágzó telepen. A gyár alsó részében, ott, hol egy nagy tevékenységű spódium gyár is működik, találjuk a mal-mokat, hol a kőörmléket és földet összezúzzák és megtörik. Az ilykép előállított anyagot, mely minőség-

Is Tusa, a medvével. (Szegét lásd a 311. ol alon.)

géhez és fokozatához képest valódi liszt módjára, különböző rekeszekbe kerül, összegyűrik, megdagasztják, már t. i. mindmeganyi külön gép segítségével s aztán felhasználják, feldolgozzák a szükségelt mintázatok szerint. Majd megegetik és kicsiszolják, kifinomítják, megfestik. Am még erre nézve is többnemű mozzanaton kell átesnie minden darabnak. A vazák és általában a zománczattal készült finomabb művek ugyanis háromszoros égetésen mennek keresztül, míg teljesen használhatók. Elsőben szokásos módon kemencébe kerülnek; majd finom mázzal vonatnak be, hogy ismét megegettessenek; következik aztán a festés és aranyozás, miután a tulajdonképeni zománczás, azaz a tűzben való égetés az igazi émaillt is előállítja. Végül a hűtés zárja be minden egyes darabdál a processust. Az ily módon készült váza vagy akár egyszerű edény is, tetsző; a szemnek és szilárd egész mivoltában.

Valóban az ily vállalat megérdemli a pártfogást, mert nemcsak a hazai ipart mozditja elő és beszületet szerez a magyar nemzetnek honi és külföldön; hanem számtalan családnak ad foglalkozást és kenyeret.

Sellyei Gábor.

Ah, mért nem születtem . . .

Ah, mért nem születtem mezei virágnak
Azon az uton a hol lábaid járnak? . . .
. . . A mit te keblednek ékeül letépnél
S ottan elhervadna szerelmed hevénél . . .

Vagy mért, hogy suszó szellő nem lehetek?
Melynek lágy fuvalma fűtiddel enyeleg . . .
. . . Játszad az ajkadnak szűzes csókjával —
S egy lehelleted elodva tovaszárnyal . . .

Vagy miért nem vagyok csillag fönt az égen . . .
Mikor te elmerengsz az édes esteken? . . .
. . . Engem választanál élted csillagáruak
S szerelmemmel nézünk szemébe egymásn k . . .

Vagy lennék akármí . . . csak tied egészen . . .
S egy szikrát nyerhetnék lelkeidből cserében! . . .
Árny vagyok így, mely a tündöklő világnak
Rád hulló fényéből te utánad támad —

VASVÁTI FERENC.

Arany-mondatok.

Nem tudom voltál e valaha szerelmes; mert sokan vannak, kik ez érzeményt soha nem ismerik, miként sok fa nem hajt virágot, és sok ember nem érzi a költészet szépségét; de ha voltál, emlékezzél vissza azon dőre, hol komoly arcod még érzeményeid lángjaiban égett, hol egy tekintet több vala az egész világnál, egy képszerűség több az emberi nem dicséreténél; hol minden szó egy öröm-világot alkotta benned, s mintegy meghalva a földnek egy menyországot éltél szerelmedben; s ha az emlékezet egy könyvet esz szemébe, s mintegy honvágy tölti szivedet e boldog idők után, akkor megértettél. (B Eötvös J.)

Hol szerelem az uralkodó szenvedély, ott csak a szerelem testvérei: a remény, emlékezet s ezek árnyai: az epedés és fájdalom lakhatik. Ez csak a nősívű sajátja. (Kőváry L.)

Emlékezet! Bánatban drága kincs!
Letűnt álmoknak felhős láthatára!
Mult gyönyör édes visszavert sugára,
Viszfénye annak többé ami nincs!
(Hugó V.)

ARABELLA ÉRTŐLENY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításainkkal, közleményeinkkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

A divat.

Kétségtelen, hogy a divat hullámzásában rendszer van; különösen az időszakok beköszöntése alkalmával! Legelőbb is a nők érdekét kizárólag az a kérdés foglalja el, mit fognak viselni; ezzel a színek és szövetek újdonságát értik: ha a raktárak minden mintájukat, mint bőség-szaru kitarják előttük, s a választás keserveit átölték, akkor meg az a nem kevésbé fontos kérdés merül föl, hogy miképen viseljük ezt meg amazt, szóval: a forma kérdése.

Az évad már anyira előhaladt, hogy a divatos szövetek tekintetében, csak kevés újat lehet mondani. Látjuk a divatárúsok kirakataiban, találkozunk velük sétáinkon lépésről-lépésre, összehasonlítjuk őket a raktárak minta-gyűjteményeiben, s hazatérve ott találjuk a szabót hogy felpróbáljuk, s így szembenállunk választásunk fait accomplijával. Most a forma kérdése a fő. Tágasabb téren mozog itt a képzel-m, eredményesen az összevetésekre, s gyakran fontosabb az eredményre nézve, mint maguk a szövetek, mert a forma különösen függ a divat hullámzásaitól. Nem mintha mindig felforgatás volna szándékban, nem, mert tulnyomólag csak némi oly, majdnem lényegtelen módosítások veendő figyelembe, melyekkel a divat, úgy szólván „kicsiben“ akarja magát képviseltetni. Például épen most kis variáns merül föl a skott genre terén. Ez igen örömtöt kapcsolatit össze uni szövettel, oly módon, hogy a különben skott jelmez fodra és mellénykéje uri-szövetből készül. Továbbá azt látjuk, hogy az uszályok rövidebbekké lesznek s konstatáljuk, hogy a fiatal leányok öltözéke ez idén igen tartózkodó minden diszitással szemben. Nehéz és gazdag szöveteknél különben ez a tartózkodás a külön diszlettől általános. Ha minden ilyes szövet hatása leginkább a félbe nem szakított egyszerű redőzeten alapult, úgy abban az irányba előny ismerhető föl; brochirozott selyem-szövetek, atlaszaink, bársonyaink pompája leghamarabb vivja ki a méltánylatot. Az ily öltözékek legkedveltebbjei hosszú szoknyából állanak, melynek alsó része tekervényesen ráillesztett, félig atlaszból, félig Valenciennes-csipkéből készült rüchében végződik. A szoknya hátsó része már az övtől lefelé mint redőzött draperie rendeztetik, melyet nagy atlasz szalag tart vissza. A derék mellényszerű, igen hosszú, s gazdagon megrakva Valenciennes-csipkével; a kerek s e mellett mély nyakkivágások, valamint a félhosszú ujjak is rüche-szerűen redőzött csipkék által tűnek ki.

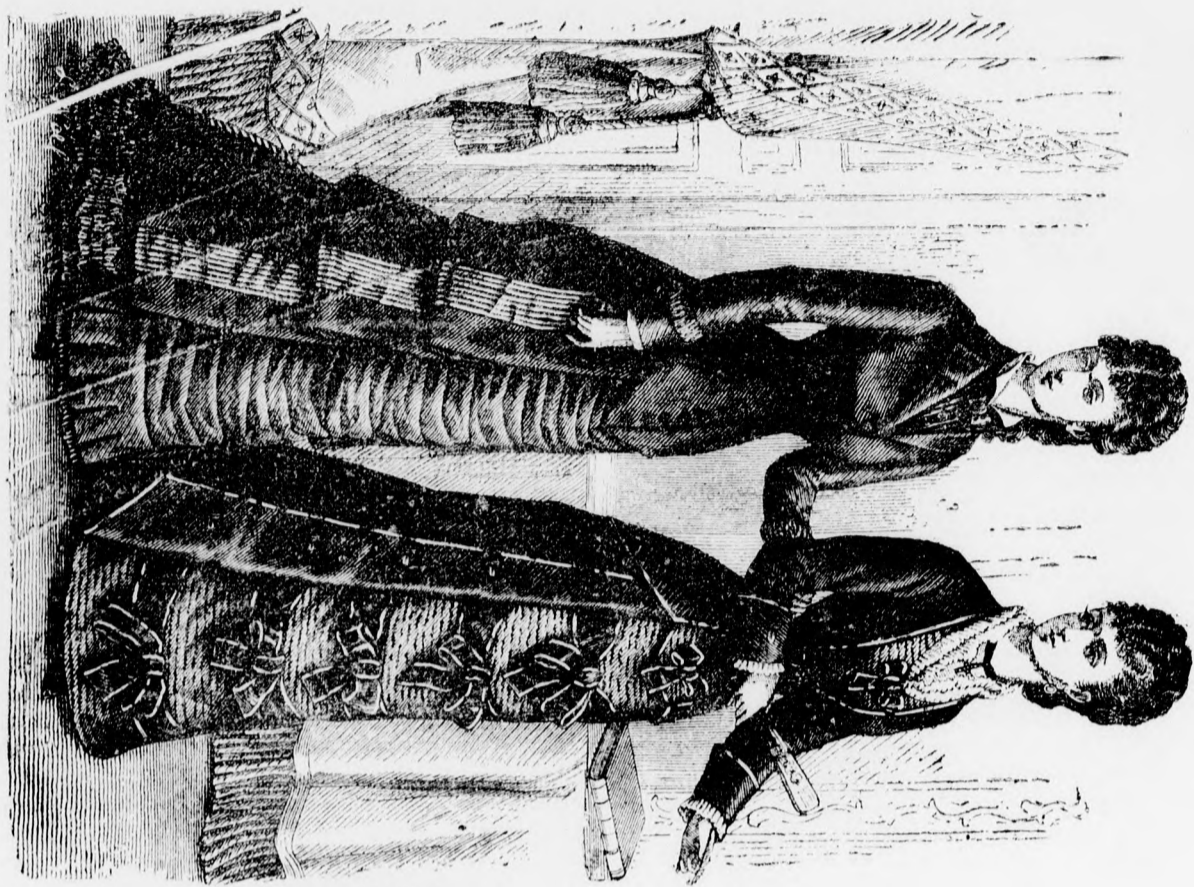
Átalában azt lehet észrevenni, hogy e genre-bouffant, dacára minden hajlammak a szoknyák drapírozására, csak

csekély haladást tesz s csupán a nagyszerűbb öltözékek tartatik fönn. Egyszerűbb öltözetekre nézve a hosszú és csaknem kizárólag mellényszerű derekak eme forma fölvetelét láthatólag igen megnehezítik. Megjegyezzük, mikép itt egészen önálló önkényes draperie képződött ki, mely egyes jelenségekben igen szerenesés hatású.

Képzeljünk például gránátszínű kashemir-mintát hasonlín selyem és velours-frappé diszitással. A kashemir-szoknya nagy plissét kap, s alul három gráuát-színű selyem szalaggal láttatik el. Az előrészt hárántosan drapírozott s közepén velours-frappé csillámokkal diszített, melyek csúcsot képző végét nagy atlasz szalag zárja be, míg a második bandeau hátul hosszában van alkaluazva, s a harmadik jobbrul-balra rézsut vezetve az előbivel egyesül. A derék veloursból áll, a mellény kashemirből s csupán atlasz passepoillal van ellátva. Az ujj felső része veloursból készül, míg alsó része a szövet tekintetében a mellénnyel egyezik. Eme két különböző rész szalag köti össze, csaknem kettős ujjt tüntetve elő. A deréknek két egymásra eső galléra hasonlóan különböző a szövet tekintetében. Az öltözék összeállításában fiatal leányok számára az úgynevezett tissu-jardinier igen bájos változatosságot idézett elő. Mily egyszerűség van például a magas, széles redőzetű plissével diszített fehér cachemir des Indes szoknyában, melybe minden hatodik redő közé kék faille redő illesztetik, s mily üde élénkséget hoz az egészbe a tissu-jardinier-draperie, mely az előrészen rézsut fektetve, oldalt bájos kék selyem rozetával erősítettik meg. Ehhez a fém-gombok, a mellény jardinierben, kivéve az előrészt, mely cachemir des Indesből készül és késsel van passepoillirozva.

A fiataláshoz érve, kiemelendő, hogy estélyi öltözékekre a világos színű gyapju-szövet kiváló előszereteten részesül. Ezek alkalmazása, kiváló gazdaságosságuknál fogva, annál biztosabban nagy rokonszervre talál. Ezenkívül viselt selyemruhákat is, melyeknél gyakran a színehagyottság semmiféle jelentőséggel nem bír, állitnak össze világos mousselin szövet hozzáadásával, melyeknek hatása egészen elragadó lehet. Egyik finom érzékű divatárusnő a szürke selyem ruhát világos szürke mousselin borítván be, fehér mousselin-plissével és számos rózsaszínű és sötét-vörös atlasz szalaggal diszítve egészben a jelmez ép-oly csinos mint tökéletes volt. Eme diszítésre fehér mousselin plissével különösen figyelmeztetjük t. olvasónkat, ez mindig a legszerencsésebb hatást idézendő elő, kivált az estélyi öltözékeknel válik igen kedvessé.

Valamenyi jó batist minőség között kitünő a batiste des Indes, mint legjobb gyártmány — a f i c h u

készül belőle, mely valamenyi öltözéknél csakhamar nélkülözhetetlenné válik. Points bretons, points de France-szal nem diszittetik, hanem festői chiffonageban beszóratik közibük erősített bájos virággal vagy szalaggal; eme fichük, gyakran csak négyszögű kendőkből képezve, alakjuknál fogva minden többé-kevésbé diszes öltözetet nagyban emel.

A felöltők és köpenyek terén leginkább a férfi viselet után készített felöltő örvend igen nagy közönség rokonszenvének. Támogatja ezeket az az észlelet, hogy minden kedveltségük mellett is nem egyhamar válandnak az egész világ felöltőivé. Az a föltétel, hogy inkább, mint valamenyi más felöltő az egyes alakokhoz idomítandók mi által a nagy közönség számára való előállítást lényegesen megnehezítik.

Fokozott érdekeltséget költenek mindig az előhaladt évadban a szőrme-árak. A rókabundák előszeregetete mellett a coboly sat, finom szőrmék szintén megtartják értéküket, s a skunksnak ezen a télen is megvannak régi barátai. Mint betét az anyira kedvelt pletotkba és köpenyekbe homokszínű moscovite Sibirienne-ből, leginkább sötét sealskinokat vagy kék rókákat viselnek, mely a szint bizonyos mértékben leárnyalja. Az igen kis muffok színben és szövetségben, mint jelmezrészlet szeretnek feltűnni, s ekkor a köpeny vagy az egész öltözkéhez használt szövetség készülnék, mindkét végükön szőrme karimával ellátva. Az ehhez tartozó nemez kalap hasonló színben szintén a jelmezhez illő szőrmekarimával vétetik körül.

A kalapokról általánosságban szólva, legelőbb is fölemlítendő, hogy terjedelmesebbekké kezdenek válni.

Arabella.

A női szépségről.*)

(K. T. K.) A párisi köztárlaton nem volt szerencsétlenebb ötlet, mint a „Szépek albuma.“ Szerencsétlennek kell tartanom, akár mint bölcsész, akár mint emberbarát gondolkozzam fölötte, s meg vagyok győződve, hogy e nézetemben, ha eddig nem nyilváníták is, a legtöbben osztoznak. A hitregei korban még csak megjárta a Párisi almája, de ma körvonalozni a női szépség korlátait egy album szűk keretében, igen céltalan törekvés. Nincs olyan elme, mely a szépség elvont fogalmát szabatosabban meghatározhatná mint ez ismert magyar példabeszéd: „nem az a szép: ki kit szeret, az a szép.“ Eszembe jut az adona, mikor a cigánynak egy aranyalmát adtak, hogy adja azt a világon legszebb gyermeknek. Összekóborolta széles e világot, de nem talált az almára méltó gyermeket; végre nagysokára hazavetődve midőn meglátta eléje futó purdját, elragadtatással kiáltott föl: „Beh balga voltam, hogy oly sokáig kóboroltam, hiszen a világon, nincs nálad szebb gyermek!“ S az alma saját fia kezébe került. A szépségnél nincs egy-egy viszonylagosabb fogalom, s ha mégis csak némelig megközelítjük, hajlandók volnánk a szépek közé sorozni azokat is, kik nem arcvonásaik szabatosága által hódítanak, de kellemük, modoruk, esinosságuk által bájolnak el. Az ugynevezett külszépség hódít, eme másik elbájos. Mindegyik szépség, s izlés dolga, melyiknek ad előnyt.

En a „Szépek“ albumában egy pár lapot üresen hagytam volna azok számára, kiket a bírálók vizsga szemem nem méltatott arra, hogy oda bejuttassanak tetszésére hagynám mindenkinek, hogy e hiányzó lapokra a saját kegyeltjét helyezze. S hány kedves nő foglalhatna ott méltán helyet ama szépségért, mely nem a természet szeszélyes ajándéka, de a kellem s modor által megszerzhető báj. Miért van az, hogy gyakran nem szép nő társaságban kellemesebben mulatunk, mint vakító szépség közelében. Azért, mert amaz a külszép-

ség hiányát kellem, a szilárdabb tulajdonságok kifejtése által igyekszik kárpótolni. A lélek néz s ez többet lát, mint a külsőségen kapkadó szem.

A nőkre vonatkozólag aligha lehet szebb megtiszteltetés, mintha ezt mondjuk: igazán kedves. A mi szótárunkban e fogalmat bármi oknál fogva érdekes nőre alkalmazhatjuk. Ki ne ismert volna már oly nőt, ki a külszépség egyetlen jellegző vonása nélkül is kedves volt. Legyen egy nőnek bájos modora, rokonszenves lényege, társalgási könnyedsége, kellő képzettsége, még ha nem szép is, több, jóval több ennél: mert kedves s legtöbbször kellemes is. A férfiak nem igen tudnak meghatározni, hogy egyik vagy másik nőt miért kedvelik inkább? Érzik önkénytelenül. A rokonszeny beszéde titkos irás, melyet csak az illetők olvashatnak el, s ehhez járul még az is, hogy a rokonszenvező szív legkedvesebb foglalkozása az eszményesítés. E nélkül talán nem is létezhetnék szerelem. A szem és a szív areban és alakban egyiránt azt keresi s találja föl, a mi tulajdonképpen nincs meg, t. i. az eszményt s ha ezt fölfedeznie sikerült, megszületik a legboldogítóbb érzés: a szerelem. S ez eszményt a kedves nő szellemi tulajdonságai hamarabb megvalósítják, mint a szabályos vonások.

A női külszépség értékét korántsem akarjuk ez által kisebbiteni; sőt inkább Széchenyivel tartva: „a lakosok testi és lelki szebbítését a kormányok egyik legfőbb feladatául“ tekintjük. A tökéletes ember nemcsak lelkileg dicső, de testileg is szép tartozik lenni. Innen van az is, a mint ugyancsak ő igen szépen rajzolja „hogy nemcsak a pogány, de minden vallású, így az emberszeretettől túláradó keresztyén is legszebb emberi formába ruházza istenét, s hogy Phidiástól és Rafáeltől kezdve, le a legügyetlenebb kőfaragóig s mázolóig, tehetsége szerint mindegyik azon töri esztét s kiállító erejét, mely szerint a képzelhetőleg legmagasb s legtündöklőbb lelki tisztaságot lehető legszebb, testalkotás által, megnyire azt utánozni bírja legalább gyanithassa (Önismeret.“) De e leírásból is kitűnik, hogy nem testi szépség a főtevényező, hanem inkább a lelki erő, mely aztán szép idomokban domborúl ki. Hogy tehát a szépségnek bája legyen, a mi annak hatását maradandóvá tegye, ama belső tényezők hozzájárulása szükséges. Ha szellem, modor, jellem, képzettség hiányzik: e természetadta adomány csak olyan, mint a téli nap: vakít ugyan, de nem éltet, nem táplál, nem hevít, sőt gyakran magát az illetőt is elvakítja, mint hajdan Nárécist, ki önmagát bámolváu a víz tükrében, többé onnan el nem mozdulhatott. A kizárólag szép asszony, ha szépségéhez kellem, csin, izlés nem járul, leszögezheti figyelmedet, mert hiszen a szép külső maga fölér egy ajánlólevéllel, de ez az első kedves benyomás vajmi hamar eloszlik amaz említett járulékok hiányával, mert nincs semmi bensőség, mi bájot árasztathatna a vonzó külsőre.

A nemanyira szép, de kedves nő pedig naponkint nyer értékében míg ama másik értéke alább-alább száll. Vajon a szép nők közt keresik-e azokat a szellemes lényeket, kiknek körében minden óra anyi élvezet nyújt. S ha a szép nő aztán szellemes és kedves: arca, alakja s nem inkább lekötelező modora hódít-e? A férfi, még a nővel szemben is, ha csak el nem vakult, a szellem előtt hódol meg; azt keresi, hogy a nőiség eszményeit fölhalálhatja-e, s nem vakítja el az, legalább sokára nem, a minnek a nő csak látszik.

(Vége köv.)

Divatképünk magyarázata.

1. Ruha, vörösbarna gyapjú-szövetből. Eme ruha szoknyája vörösbarna gyapjú-szövetből plissé-szerűleg redőzött hasonló szövetből készült rojtokkal diszittetik s elől a képlet szerint redőbbe szedett vörösbarna grosgrain-részszel van fődve, mely

*) A „Fővárosi Lapok“-ból

az alsó szélén hajtásosan vágatik ki, mely hurokszerűleg rendeztetik. A tunika elkészítettén, a vörösbarna gyapjuszövetből két rész szabatik, azok összevarratván, a tunikával szemben a hátsó részre 8 cent. széles tafotaszalag helyeztetik, s hátul az alsó szélétől 40 cent. magasságban sárga és vörösbarna csíkos pékinnel látatik el. Hasonló szövetből készült szalag díszíti a tunikát a felső szélén. Erre utóbbi lefelé fordított két-két redőbe szedetik, s a csillagok ráerősíttetnek. Ezután a tunika a hátsó varrástól az egyenes vonal hosszában redőkbe szedetik, a hátsó szögletet hajtókaszerűleg a külső oldal felé hajtatik s ott megerősíttetik. A felső szélén a tunikán az övredők összeszedetvén, a kivágástól redőkbe szedetnek, s a szoknyára varratnak, mely aztán övvel köttetik össze. A derék gyapjuszövetből a vállrész pedig pékin- és bélésből állittatik elő.

2. Ruha selyem-ripszből. A ruha bronzsínű selyemripszből készül, s szoknyából és derékből áll. Az előbbire elől bársonyszövetből (nuance vieil or és bronzsín) egy rész tétetik be, mely szalagokkal van ellátva; utóbbiak bronzsínű ripszszalagból állnak s beszövítt szél el (nuance vieil or) díszítvék. Hasonlósínű zsinór környezi a hajtókát, mely a szoknyán a képlet szerint felgomboltatik. A derék váll-része, a szoknya elő részén megfelelőleg díszítetik.

3. Ruha 3—5 éves leánykák számára.

4. Capote egy darab posztóból. A két utóbbi szám magyarázatát térhiány miatt legközelebbi számunk hozandja.

Andris gazda töprengései a nagy politikáról.

Tehát megvolt a nagy tusa, volt felirati javaslat mint búzaszem a telt zsákban, hanem részint üsszögös, részint rozsdás volt biz a közt a legtöbb, mert a szeleléskor (szavazás) elvitte a mozgó aer úgy a horvátokét, mint Polit uramét, nemkülönbén a habarékét s a honhazafi Verhovajét, ki ugyancsak belesült a beszédbe ott az országházban, midőn a búsmagyarok felirati javaslatát benyújtotta. Hja, könnyebb is ám a csöseléket ablakbeverésre, meg efféle honhazafias cselekedetekre buzdítani, mint tisztességes helyen, tisztességes emberek közt beszédet tartani, hogy az talpraesett is legyen, meg aztán a tisztességnek is megfelelően.

Aztán hogy megbukott a sok szakács különféle kotyvalékaival, azzal akarják magukat vigasztalni, hogy hiszen a szabadelvű párt felirata sem egyéb, mint a bizalmatlanság kifejezése a kormány irányában. Mintha bizony Tisza Kálmánnak már anyi esze sem

volna, hogy fölismerhetné a fűgét, kivált ha nem a köpönyeg alatt mutogatják. Ne féltsék a gyász hazafiakót, megél ő a durranások dacára is, akár a házban Dienes úr háta mögött dördüljön el, akár a szabadelvű párt helyisége vagy a miniszterelnöki palota előtt kövesse el az ilyen illetlenséget valami suhanc, akiért ugyan kár egy lépést is vesztegetni a rendőrségnek. Ártatlan paprika Jancsi-féle komédia az egész, nem művelt ur emberek közé való illetlenség az igaz, de legfőlebb megmosolyogni való üresfejűség.

Mert nem hiszem én a magyar embert arra képesnek, bármilyen kétségbeesett földönfutó legyen is, hogy oroszva merényletet kövessen el embertársa irányában.

Lám, Gambetta, meg Fourtou, nem magyar emberek, s azonfölül halálos ellenségek is egymással, s mégis nyílt sisakkal egyenlő fegyverrel szálltak szembe egymással, még pedig nem úgy, mint Simonyi Ernő a Kemény báróval, hanem szentől szembe. Lőttek is; az igaz nem történt egyiknek is bántódása, s ez szerencse, mert ha Fourtou véletlenül meglövi Gambettát, hirtelesen nem tudnám meghatározni, melyik lett volna nagyobb szerencsétlenség a francia köztársaságra: az-é, hogy Gambetta meghalt, vagy az, hogy Fourtou életben maradt. Így azonban hála istennek, e fölött nem kell töprenkedni sem nekem, sem a franciáknak.

Az angolok végre megemberelték magukat; az oroszok által felbujtott afghán emir, Shir Ali hetvenkedését tovább nem tűrhétvén, megindult a vele packázó emir megfenyítésére és nyomul előre a Khyber-szoroson át feltartóztatlanul.

A mondó vagyok én, hogy ez a távol világrészen kigyult szikra lesz az, mely lángba borítja Európát, mikor aztán majd nekünk is meg kell harcolnunk az élet halál harcot.

Meglássuk majd, ott találkozunk e majd a szavakkal hősködő búsmagyar honhazafiakkal, mert mi ott leszünk ám örege apraja, mikor igazán veszélyben lesz a haza!

Nem kívánom, hogy ez bekövetkezzék, de el kell készülnünk reá, s az lesz az én legnagyobb lelki gyönyörűségem, ha majd azt tapasztalom hogy nemcsak

szóban hősök ami bús magyarjaink. Ez a szívem legfőbb óhajta.

Megjárta.

Az ügyvéd megparancsolta inasának, hogy mikor ő dolgozik, bárki jöjjön is, csak azt mondja neki, nincs honn az ügyvéd úr.

Jó darabig eredményyel ment így a dolog.

Egyszer azonban az ügyvéd inasát valahová küldvén, ennek távolléte alatt csöngették ajtaján.

Nem lévén kit küldeni, az ügyvéd maga ment, s kitekintvén az ajtó kis ablakán így szólt:

— Az ügyvéd úr nincs honn.

— Ne tréfáljon az úr, — felel vissza az ajtón kívül levő egyén, — hiszen ismerem én önt, engem nem tesz lóvá.

— Úgy, hát i n a s o m n a k inkább elhiszi, hogy nem vagyok honn, mint n e k e m, — sóhajtott az ügyvéd:

Ez is ujság.

Belép egy úr a terembe s így szól a jelenlevőkhöz:

— Akarják önök hallani a napi ujdonságot?

— Mi az, mi az? — kérdik valamenyien.

— Tegnap egyetlen egy királyra sem lóttek.

A meggyőzés tetőpontja.

B.-úr meglátogatja beteg barátját

— Nos, hogy érzöd magad? — kérdi tőle.

— Nagyon roszul, — válaszol ez, — orvosom azt mondta, hogyha csak balfelemre fekszem, szörnyet halok.

— Ah, ne moned.

— Nem hiszed?

— Hogyan lehetnék ily bolondságot?

— Lásd tehát, — szól a beteg.

Ezzel balfelére fordult. s nagy sóhajttással csakugyan jobblétre szenderült.

Szivesség.

Vendég (a korcsmároshoz): Kérem kölcsönözze nekem esernyőjét.

Vendéglős: Teljes örömmel! (kitekint az ablakon) Mit, esik, bocsanat, akkor nekem magamnak kell.

Kivánat szerint.

S z i n é s z: Minden darabban a főszerepet óhajtanám!

I g a z g a t ó; Jól van, megteszem önt — sugónak.

A z e m l é k.

A táncosnő pénzerszényt ajándékoz gazdag tisztelőjének így kivánattal: Valahányszor kivesszed zsebedből kedves Cencim, gondold mindig én re á u,

Ez is meghatározás.

Kis értetibölesészet az ha valaki mástól pénzt akar kölcsönözzei; természet bölesészet pedig, ha ez a kölcsönzést megtagadja.

Őszinte részvét.

— Tudja már ön, hogy levéltárnokunk meghalt?

— Mit? Az én régi barátom! No, akkor ki tarokzik velünk ezen a télen?

Különös történet.

A családi hagyományok szerint ósnagybátyám Tamás csodálatos ember volt. Élete végeig agglegény maradt; a házias élet örömei és fájdalmi reá nézve föl nem fedezett világrészek voltak.

Mint hogy az életkorét érintett kevés női lények tüzes pillantásai nem voltak képesek megjegesedett szívének felolvasztására, szerelmének megmaradt részét, azt t. i. melyet saját én-je nem emésztett föl, Kasztor nevű kutyájára fordítá.

Hanem Kasztor valóban pompás példány volt, eszménye az ebkedvelőknek. Pompás szőre, széles melle és őzszeme mellett még az oly igen becsült fekete orr és fekete szájjpadlás előnyeivel is birt.

Eme különös, fényes külső tulajdonok mellett jó-sága, értemiséggel határos felfogási képessége, igazi ebhumora által kicsinynek nagyonak hajlamát megnyerte, ura pedig csaknem bálványozta.

Az emberekkel való érintkezésben dörögő, viszatartozó, gyakran túlszigorú Tamás Kasztor, egyetlen barátját, mint ő nevezé, gyöngédséggel halmozta el.

Ósnagybátyám egyéb földi élményei kevés figyelemreméltót nyujtanak. Egyformán élt, pontosan, mint a nap-óra. Minden tettének megvolt a maga ideje, mit pontosan megtartott. Épen ily hű maradt abbéli véleményéhez is, hogy embertársai csupa hamis teremtmények, különösen rokonsága valódi mérges kigyó fajzat, mely minden óráját megszámlálva, alig tudja bevárni az időt midőn a harmadik párka félelmes vágása által a fősvény bácsi áldásos örökhagyóvá válik.

Dacára annak, hogy nesztori kort kívánt magának az elháritthatatlan esemény korábban következett be, mint várta volna. A halál-koma azonban nem találta őt előkészületlenül. A „gyászoló hátrahagyottak“ kevés fájó érzeltek jelentek meg a végrendelet kihirdetésére, egy szem-pilla sem rezgett, midőn a végrendelet végrehajtója a nyomasztó titkot a peccsét feltörésével leleplezte.

A borzasztó okmány így hangzott:

„Magammal viszem a sirba azt a meggyőződést, hogy a vér köteléke által velem rokonságban állók sohasem voltak képesek önzetlen cselekményre s hogy bennem nem az embert, hanem a pénzes zacskót szerették. Ellenbizonyítékot egész életem tartama alatt egyikük sem nyujtott. Most az embernek már vége; csak a pénzes zacskó maradt, de ennek zsinórja egész a tulvilágba ér. Amint szívük zárva volt előttem, úgy ez is zárva marad előttük, mosolygó örökös arcuk, epedve vonagló kezeik dacára.

„Azon a napon, midőn a vagyonom kezelésével megbízott a Csávási és társa kereskedelmi cég megbukott visszavonultam dolgozó szobámba. Kasztornak különös viseletem feltűnővén, nem mozdult oldalam mellől, dacára annak, hogy tompa merengésbe mélyedve, minden táplálékot elutasítottam s elfeledtem őt, mint azelőtt mindennap tettem, etetni.

„Az este kapott tudósításra gyöngeség fogott el. öntudatomat kellett elvesztenem, mert éjfélt volt, midőn ismét magamhoz tértem és Kasztor örvendező nyivogással nyaldosta kezemet. Az asztalon hagyott ételek érintetlenül maradtak!

„Kedves rokonaim közül ezen s a reá következő napon egyik sem mutatta magát, egyiknek sem volt vigasztaló szava hozzám. Annak félelme, hogy a cörmögő ember, ki, mint föltételeztetek, egész vagyont elveszté, valamelyiküknek terhére eshetnék, tartotta őket vissza.

„Felkérem a végrehajtó urat, állapítsa meg, a kihirdetés napján jelenlevők számát, kik jogosultaknak vélik magukat elismerésemre és hálámra, s hasonlítsa egybe azok számával, kik az említett esetenél részvételt voltak irántam. A tény ez: Kasztor kutyámat nevezem általános örökösömmé.

„Rokonaim tarthatják ezt az intézkedést esztelenek és szigorúnak, de csak azzal az előnnyel bírnak fölöttem, hogy engem túlélték, s így teljes zivembőlátengedem nekik a keserű csalódás, s a megszégyenítő visszavetés érzetét!”

(Vége köv.)

A „Család Lap“-ja 16-ik számában közölt talányok megfejtése a következő:

A képtalányé: „Sirva jövünk a világra, sirva megyünk ki belőle.“

A jutalmat Kovács Iréne kisasszony nyerte.

A számrejtvényé: „Miniszterválság.“

A sakk-talányé:

„Fényes nap a szív-öröme
Sötét felhő takarja be.
Sötét felhő a szív bújja
Szellő jön és odább fujja;
Mozdulni kezd a levegő
Halk de hűvös fuvalom jó
És tőlem suttogva kérdi:
Nem legjobb e soh'se élni?“

A jutalmat Arany Johanna úrnő nyerte.

Helyes megfejtéseket ezeken kívül következő t. olvasóink küldtek be:

Angyal Irén, Altnäder Jusztina, Antalik Lina, Arabella, Ádámik Klára özv, Anton nővérek, Ambrózi Emma.

Budayné-Rumpler Nina, Bohner L-né, Baghy Ilonka, Bartusz Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzáth-Kovács Mariska, Buza Sándorné, Balassa Gizella, Bátky Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmán, Braun Regina s Etelka, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkó Ilona, Bakats-Kolozsváry Ida, Bakacs-Blanka.

Czabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Csepey Évike, Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czippura J-né, Csernő Melinda, Czirner Emilia.

Dercsy Mariska, Döczy Endréné, Dudik Margit s Ilona, Dobál Papi, Derényi Ferencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné, Domanek Istvánné, Dénes Lajosné, Dudich Istvánné.

Erdélyi Gy-né, Emődy Bianka, Ecsy L-né, Ereky W. Mariska, Egi Hermin, Eöry-Posta Mariska, Erdőhegyi-Rózsa Piroksa. **Pet-Szerbár Ilonka**, Fülöp Julia, Flaskay Dezsőné, Földváry Klára, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia, Fronhoffer Franciska.

Györgyi Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma, Gózon-Simon Janka, Györy Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna, Gondózné-Horváth Julia, Geiger Dezsőné, Györfy Jolán, Glück Irén.

Huszár-Bátty Rózsa, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Horváth Mária, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hängel Erzsike, Hayt Giza, Hubay Endréné, özv. Hittlich Ida, Hargitay Anna, Hosszu Emilné.

Igaz Berta, Igics Mariska, Ivády Miklósné.

Jungwirth Julesa, Joachim Irén, Juhász Emma, Janics Aranka.

Kovács Miklósné, Kaufmann Rózsa, Kutassy Mariska, Kiss Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konec Gabriella, Kohár Lenke, Kubinszky Jánosné, Kontz Viktória, Kovács Izabella, Kessó Károlyné, Kovács Juci, Korsinek Sárka, Kerekes Anna, Z. Kiss Lászlóné, R. Trux Mariska, Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka, Kappéczy Vilma, Korrick Zsófia, Karcas-Schidlik Borbála.

Lészai Kati, Laczó Izabella, Lauka Mariska, Liebermann Róza, Lang Mari, Lóbor-Szikra Ilona, László Ferencné, Lázár Katalin, Ligethy Julia.

Molnár Eszti, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnárné, Németh Jolán, Márkus Lászlóné, Mikos Gizella, Márton Imréné, Molnár Amália, Mayhen Irma, Mőder Adalberta, Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Katinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molcsányi Pozsgai Ilona, Mészey Ilona.

Novák Matild, Nagy Győzőné, Nagy Eszti, Nagel-Sterbeczky Teréz, Nagy Vincéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta, Németh Bianka, Neustadt Regina, Nagy Tamásné.

Okniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina, Öböli Etelka, Okolicsányi M.

Rapp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Pércy Mariska, Potoczky Antónia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczér Ignác, Pápay Leánderné, Perczel Skodaecsek Zsuzs., Pongrácz Ilona, Propper Berta, Puskás-Biró Otília, Petrovsky Dezsőné, Pihovszky Zsófia, Propper Róza.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fanni, Rimanóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weiss Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula, Radocsay Etelka, Reitter Luiza, Radocsay Nina, Ratkovszky Mari, Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska, Reismann Mária.

Szilády Gézáné, Szabadi Fr. Gizella, Sipos-Kolacsek Terézia, Stetina Berta, Schlick Jolán, Szászy Mariska, Szóvát Ilon, Schusster Emma, Spatenka Leopoldine, Soós-Verebny Emma, Szuhár Teresi, Somogyi Jolán, Szővényi Etelka, Szilágyi Erzsike, Scheltsch Mihályné, Szilágyi Adél, Szirmay Szidónia, Sággy Mathild, Szorád Bélané, Szecsány Vilma, Scheftsik Mihályné, Szabó Józsika, Szabó Ferencné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stark Jenőné, Stenczel Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné, Scheftsik Mihályné, Szturcsák Istvánné, Szilágyi-Schulcz Vilma.

Tóth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátray Józsefné, Tóth Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth Lajosné, Tamás Kornélia, Tóth Péterné, Trájer Margit.

Urga Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekné, Vukics Aranka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zvarinyi Jánosné, Zombor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.

Angyal István, Almássy György, Antok Dániel, Agoston Béla, Agyagássy Sándor, Ádám Albert.

Buday László ifj., Balajthy István, Bárkányi Mih., Belák József, Bognár György, Bódi István, Bene Ferenc, Barnafy Gábor, Bulkay Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József, Bódi István, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferenc, Boldog K., Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula, Bauman Nándor ifj.

Csete György, Csongvay Lőrinc, Csepey Zsigmond, Csontó Béla, Csorba Ferenc, Csernyánszky József, Csató István, Cseh Lajos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Czike Ferenc, Csergő Sándor, Czánik Gyula.

Dérczy Péter, Dux Ármin, Dudits Gyula, Detáry Ferenc, Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád, Dolezal József, Dávid József, Dósa János, Davidovits Adolf, Domonkos Péter.

Ecsedy Károly, Ekes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank Miksa, Frey Ottó, Fehér József, Fischer Károly, Falsik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor Sándor, Ferenczy Kálmán, Finkmann Vilmos, fogyasztási adóhivatal Komáromban, Futman Pál.

Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Graizely, Gorov Miksa, Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulyás Kálmán, Györfy Gábor, Grosz Soma, Gózá Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M. Grosz Gábor.

Hofer Ferenc, Haller Károly, Huszár István, Hetey Lajos, Hirt Pál, Hamar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági Ferenc, Hankó Antal, Hokovicz, Hernászthy V. Béla, Horvátovics János, Hirsch Ignác, Heid Alajos, Hodossy Ernő, Horváth Béla.

Illés Gyula, Inczedy József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós, Jaszencsák Gusztáv.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kubinyi Pál, Kamenitzky János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy Mihály, Klein Miksa, Kripta Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kubányi József, Kökényesy Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kevitzky Adolf, Krutts Lajos, Kovács Albin, Körtvélyes, Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kálmán, Kunosy Ármin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferenc, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor, Kovács Károly, Kopan János, Konecsk Dávid, Kaukol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L., Kamenár Ferenc, Kelk Géza.

Lung Mátyás, Lázár Lajos, Lutz Ferenc, László Ferenc.

Martiny Dezső, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus, Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Ign., Machó József, Mihály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka István, Melegh L., Mocskonyi Gyula, Matóka Sándor, Makraney György, Muth Sámuel.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Németh Zsigmond, Neubach Adolf, Nemetsék Agoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nyiri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

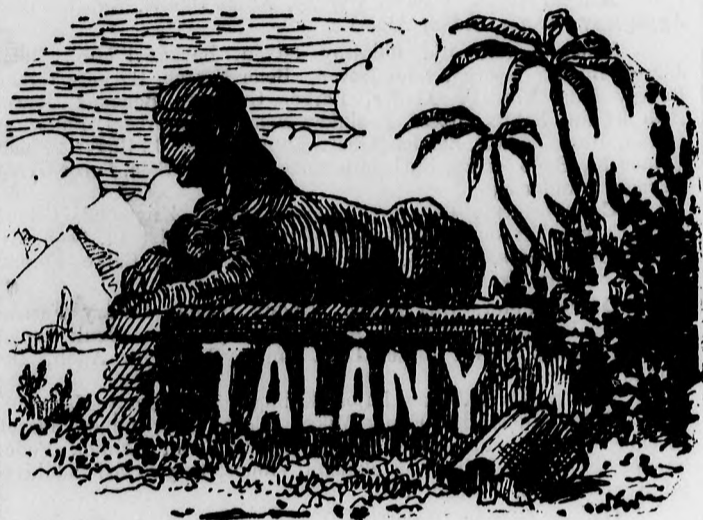
Ordódy Mihály, Orencsák János, Österreicher József, Óriás József.

Puskás József, Polgár József, Perszina József, Pivovarszky Ágost, Perndl Adorján, Petrovsky Dezső, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Zsigfried, Perlaky József, Puskás Ferenc, Pokorny Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly, Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palcsesz L. Pete F., Plathy Bert., Péczely Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferenc, Rech Gyula, Rehák Antal, Rudnay József, Rosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosenzweig Samu, Rác István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenberg Ármin.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szi-

Iágyi Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv.
Tomcsányi Márton, Tóth Ferenc, Tarisznyás János, Tóber János, Törös Ferenc, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre, Thomka László.
Ujsághy Bálint
Vondrássek Ferenc, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világosi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.
Wákár István ifj.
Xantus János.
Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.

Sakk-rejtvény.

Mézőly Ambrustól.
 (Lóugrás szerint.)

de-	vá-	ne-	ki	nyu-	i-	en-	bán-
im:	dom	ni	de	bű-	nu-	Itt	Rég
gya-	É-	öt	go-	ma-	lom	dom	sok
i-	ker-	gam.	zám	Bán-	kém,	ta-	da-
kis	ko-	va!	tecs-	Itt	ke-	va	a
rul-	mád	hús	a-	Úr	föld-	fáj-	be-
ár-	dó	csak	re	be	vi-	szent	tent
ni	bo-	nyat	A	öt.	Is-	led-	lág

Szótalány.

Klein Jakabtól.

A legelső tagom érzelmek lakhelye,
 Főkép a szerelem tartózkodik benne;
 A második tagom egyik jelentése
 Irtóztatóan pusztít, menekülj előle!
 Másik jelentését vételnél kérdezik,
 Vevő és eladó benne megalkuszik.

Utolsó tagomnak egy betűjét „l“lel
 Az első cseréld fel;
 Akkor az első tagom birtokosainak
 Egy részét lelted fel.
 Egészben vagyok szép természettünemény
 Színeimben gyönyört lel minden földi lény.

Betűtalány.

Arabellától.

ÁRTSÁG.

Számrejtvény.

Földváry Klárától.

6. 9. 6. 14. Sok férfinak ez a neve, —
 Zsidó ennek eredete.
 13. 12. 17. Legfontosabb test-részünk,
 Nélküle nem élhetünk.
 15. 19. 18. 5. 17. Legbecsesebb nemes érc
 Szerepel mint igaz pénz.
 10. 4. 16. 12. 17. Gyümölcs, melynek jó íze,
 Sok embernek kedvence.
 20. 13. 2. 2. Pestmegyének faluja,
 Tiszta magyar nép lakja.
 3. 15. 2. 5. 6. 7. Jó bortermő helység
 Ismerheted a nevét.
 11. 3. 4. 7. 11. Középkori hódító
 S igen jeles országló.
 1—20. Ohajtjuk mi mindnyájan,
 Adja meg a teremő
 A mit ezen szép sorban
 Kifejez a nagy költő!

A megfejtők közt 100 darab látogatójegyet sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.

Sztipán István urnak. Lapunk, mint tetszik látni, nem bukott meg, csak mások lelkiismeretlensége miatt késett. Az elmaradt számokat azonban pótolni fogjuk, úgy, hogy a „Család Lapja“ előfizetői nem fognak károsodni. — **Beke Ilonka** urhölgynek. Minden egyes levélre lehetetlen volt válaszolnunk, anyival inkább mert minden időnket igénybe vette az, hogy előfizetőinket a károsodástól megóvjuk. Az elkésett számokból ez már a második, s így fog pár napi időközben a többi is következni, míg rendes kerékvágásba nem jövünk. Fogadja őszinte köszönetünket nyilvánított részvéteért, ami valóban jól esett zaklatott kedélyünknek. — **Ujszivy Ilona** k. a Nem kapta levelünket? Becses válasza nem érkezett hozzánk, tehát a levél eltévedését kell feltételeznünk. — **Gorzó János** urnak. Az előző negyedből teljes számaink nem lévén, becses kívánatának nem tehetünk eleget; a folyó regény-mellékletet azonban utánnomatjuk, s kívánatra 30 kr. beküldése mellett minden új előfizetőnknek megküldjük. — **Zahéy Sándor** urnak. Köszönet szíves buzgalmaért. Lapunk nemsokára rendes kerékvágásba jó, s aztán azt hisszük, nem lesz baj. — **Katóka Sándorné** urnőnek. A regény-mellékletre nézve szíves türelmét kérjük, nem fogja idejét mulni. — **Kiss Lászlóné** urnőnek. Ez egyszer nem a posta hibás, hanem a volt kiadó lelkiismeretlensége. Ezen azonban már túl vagyunk. Reméljük, hogy hasonló baj többé nem fordul elő, s minden igyekezetünkkel rajta is leszünk, hogy elő ne fordulhasson. — **Csák Flóra** urhölgynek. Igaza van, nem vészett el, s kívánata szerint fogunk cselekedni. — **Engländer Lajos** urnak. Pótoljuk a hiányt. — **A beküldött kéziratokról** legközelebbi számaink hoznak tudósítást beküldőiknek. A szerkesztőségre nézve ezuttal lehetetlen volt azokat átnézni. Ez azonban ne riasztja el azokat, kik szellemi közreműködéssel támogathatják lapunkat.

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

20. sz.

A szerkesztőség és kiadó-hivatal VI. kerület király-utca 11. sz. alatt létezik, ide kérünk intéztetni ezentúl minden a „Család Lapja“ szerkesztőségét vagy kiadó-hivatalát illető küldeményt.

T. olvasóinkhoz!

A következő levelet vettük:

Tekintetes Szerkesztő Úr!

Mint becses lapja előfizetője pontosan kaptam azt f. évi november hó 3-ig a 18 számmal. E nap óta egy példány sem jött kezeimhez. Levelező lapon reklamáltam meg a kiadóhivatalnál, de sem lap sem válasz.

Ezen baj tisztázására anyival inkább kérem uraságodat, mivel becses lapja hiányát érzem; higgye el — legalább nálam más lap — nem pótolja a „Család Lapja“ helyét — egyetlen lap mely álláspontjával tetszésemet nagyon megnyerte.

Állásomnál fogva igyekeztem körömben megismertetni s bizonyos, hogy a jövő évi folyam megkezdésével sok jó hírű lap helyét fogja elfoglalni az ifjú „Család Lapja“ nálunk, remélem így van ez mindenütt, hol ismerik.

Nem akarom föltenni hogy a „Család Lapja“ kevés számú előfizetője miatt nem jelenhetik meg. Minden esetre az új év meg fogja mutatni, hogy a jó izlésű magyar közönség tud támogatni oly intézményt mely épen neki áldást hozó.

Hiszem T. szerkesztő urtól fogok nyerni vagy levélben, vagy lapjában választ.

Minden esetre a kunyhó és salon barátjának (mert becses lapját így nevezhetem) hosszú és egészséges életet kívánok.

Maradtam tisztelt szerkesztő urnak

Üdvözlettel

Viski György
állami igazgató tanító.

A számos hasontartalmú hozzánk intézett levelek közül ezt az egyet közölvén, őszinte köszönetünket nyilvánítjuk t. olvasóink irányában, kik valódi vigaszt nyújtó részvétükkel fölkerestek a nehéz napokban.

S most engedje meg a t. olvasó, hogy elmondjuk miért késtek el anyira lapunk utóbbi számai.

Midőn folyó évi augusztus hó közepén a „Család Lapja“ szerkesztését átvettem, tettem ezt abban a meggyőződésben, hogy mellettem áldozatkész, vagyonos kiadó van, kivel semmi nehézség sem lesz a lap fentartásra tekintetében.

Azonban bár az októberi évnegyedben az előfizetők száma ötszázzal (tehát 1800-ra) szaporodott, a kiadó Seredy Antal úr már október végén kijelenté, hogy neki nics pénze a lap folytatására, ámbár az előfizetési pénzeket ő szedte is be.

Igy tehát nekem kellett anyagi áldozatot hoznom, hogy a lap meg ne akadjon. Azon-

ban a szerény forrás, melylyel rendelkezem, csakhamar kimerülvén, Seregdy Antal ur valami Krátky Jánossal lépett szerződésre november 12-én.

A szerződés így szól:

Szerződés.

Mely egyrészt Seregdy Antal úr, mint a „Családi Lapok“ című heti közlöny kiadoja és tulajdonosa, és másrészt Krátky János, a „Független Hirlap“ főmunkatársa között az alábbi ügyben a következő pontozatok szerint kötött meg, úgymint:

1. Seregdy Antal úr átadja, és illetőleg a lap mai naptól kezdve jövő 1879-iki ujévig való kitartása fejében örökáron eladja Krátky János úrnak a „Családi Lapok“ című, jelenleg a Hunyadi Mátyás-féle intézetben nyomtatott s Ozoray Árpád úr által szerkesztett képes heti közlöny összes tulajdoni, kiadói és szerkesztői jogait; minek ellenében

2. Krátky János úr kötelezi magát arra, hogy a lapot a mai naptól kezdve a folyó 1878. év végeig jelen nagyságában fentartja és illetőleg eddig összegyűlt előfizetőit, számszerint ezerhatszáz hatvanat, kielégíti s minden erre vonatkozó költségek fedezéséről saját erkölcsi és anyagi felelősségére gondoskodik.

3. Seregdy Antal úr a jelen szerződés aláírásakor átadja Krátky János úrnak az előfizetési könyveket, összes címszalagokat, a lap még meglévő példányait, minden néven nevezendő és különösen a lapban most folyó közlemények kéziratát s a szerkesztő-kiadói szállást.

3. Ozoray Árpád úr, mint a lap eddigi szerkesztője, a fentebbiekhez a saját részéről hozzájárul.

5. A „Család Lapja“ naptárára érkezett előfizetők kielégítése Krátky János úr feladatát képezi Kelt Budapesten, 1878 november 12-én.

Seregdy Antal, Krátky János, Ozoray Árpád.

Krátky úr azonban nemhogy rögtön gondoskodott volna, mint magára vállalta, a lap kiadásáról, azzal üzérkedni kezdett, aminek csak most jöttem nyomára.

Látva a dolgok ily állását az utóbbi napokban magam vettem kezembe az ügyet, hogy szenytelen nevémet, irói reputációm a t. közönséggel szemben föntarthassam.

Magamat a nagy kötelezettségek teljesítésére nem érezvén képesnek, szerkesztő és kiadótulajdonos társul megnyertem **Perczel Gyula** urat.

Igy most oly helyzetben vagyunk, hogy a mások lelkiismeretlensége miatt okozott bajt lassankint helyrehozzuk, s t. olvasóinkat már most biztosíthatjuk, hogy többé ehhez hasonló eset nem merülend föl.

Lapunk változatos tartalmának emelésére Balázs Sándor, Berecz Károly, Bulyovszky Gyula, Lauka Gusztáv, Reviczky Gyula, Vecsey Sándor, Vahot Imre, sat. irótársaink ígérletét bírván, lapunk folyvást érdekesb tartalommal fogja meglepni olvasóit.

Jól esik remélnünk, hogy a t. olvasó eme nem saját hibánkból eredt mulasztásért bennünket nem okolva, továbbra is részeltetni fog becses támogatásában, amit kiérdemelni legfőbb törekvésünk leend.

Helybeli és vidéki laptársainkat pedig kérjük, sziveskedjenek tudomást venni arról, hogy a leányzó nem halt meg csak elszenderült kisé, de már ébred.

Ozoray Árpád

a „Család Lapja“ felelős szerkesztője
és kiadó tulajdonosa.

Perczel Gyula

szerkesztő és kiadó tulajdonos-
társ.

Hirrovataink ezuttal elavulás miatt elmaradtak, hanem azok helyett fél-iv melléklettel többet adunk, mi bizonyára nem lesz ellenére t. olvasóinknak, valamint reméljük, az sem, ha az elkészült, további számokban hasonló eljárást követünk; Igy a regény is hamarabb befejeztetik, s aztán az olvasót sem untatjuk elavult hírrovatunkkal.

Szerk.

Valami benső hang azt látszott neki mon-

Megállt.
Főnök fogva egy fahoz volt köve,
nem össze ütökött egy hálás loval, mely kantar-
mar tőgen elűnt — nagy meglepetésére majd
tisztán megváltatta a zöld pásztort — mert a hó
Amint egy tisztas szelére ért, hol a hold
parkjával határos erdőcskén vezetett keresztül.
nton kezdett haladni, mely a Harcourt House
zandó, letért az országútról, s a keskeny gyalog-
este visszaindult, a mulasztott időt helyreho-
által tovább volt fejtartva mint rendesen, s amint
itt Bithedale körülményes kertészkeskődésel
has-á.

tenak engedélyt adott, hogy atyját meglátogat-
Vasárnap volt. Lady Bella kilovagolt, s Ka-
Egy hét telt el.

sége tikkának első tulajdonos tekinté,
kerülte el Kate hízelmet, s ezt sir Tracy beteg-
don a baromet egyszerű hátat fordított nekik, nem
kintet, melyet Bernard és Bella váltottak, mi-
Egy kölcsönös és jelentős, sokatmondó te-
Azonban erősen figyelték reá.

öt mint fogadta volna minden közönséges barátját.
zott meghívására történt, s lady Bella egy fogadta
Hope Bernard látogatása a baromet határo-
rárságába is be tudta magát hízlegetni.

hogy mely benyomást gyakorolt reá, sir Tracy ba-
Scarboroughban megismerkedett, a ki a mellett,
Ez volt az a fiatal ember, kivel lady Bella
nard nevű gentlemannal érkezett.

ota, midőn Harcourt Houseba bizonyos Hope Ber-

— 123 —

— 122 —

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

A névtelen levél.

Lady Harcourt Bella, bár nem tudta miért,
ettől a pillanattól úgy képzelte, hogy bizonyos
felügyelet alatt áll.

Valami ösztönszerű érzés azt sugta sugta
neki, hogy figyelő szemek irányozzák reá.

Reece Katera azonban nem esett gyanúja.

Ellenkezőleg, épen eme kényelmetlen érzés
miatt inkább kereste Kate társaságát, mint va-
laha, s az áruló szobaleány közelében töltötte
idejének legnagyobb részét, s így ez gyakori al-
kalmat talált a lady megfigyelésére.

Lady Bella viselete fölreismerhetetlen nyug
talanságot árult el, s gyakran különös órákban
suhant ki a házból. Azonban bár mennyire két-
kedett is Kate, de valamely büntényre tényleges
bizonyítékokat nem fedezhetett föl.

Sir Tracy egészsége folyvást hanyatlott.

Ezt könnyű volt látni.

Az orvosok komoly arccal fejüket rázták, és
sorvadásról beszéltek, légváltoztatást ajánltak.

Körülbelül egy hó mult el az éjjeli betörés

emberről van szó. Kaphatnak önk ágyat.
annál kevésbé, midőn sebesültől és segélytelen
lett semmitte utazót nem utasítotték el ajtómtól,
nem lehet szó a vonakodásról. Ily időjárás mel-
— No, sir — mondta — amint látszik, itt
Az öreg ember pillanatilag vonakodott.

fognak tizen. Kaphatnak ágyat?
Isra van szükség. Fennünk van elég, gazdagon
tében, s a legnagyobb mértékben nyugalom sápo-
hóba. — Barátom elájult a vérvésztes következ-
álta Gawton Jerry, miközben benyomult a kony-
— Rablók támadtak meg, jó ember, — ki-
tette Robert öntudatlan és vérző testén akadt meg.

— Mi történt? — kiálta ijedten, amint tekin-
alak volt.
öltönyével a küszöbön meglehetősen komikus
ember, ki város halóspikájával és kopottas háto-
Az ajtót kis várattva megnyitá egy öreg
tani, a kunyhóhoz érven, zörgetett.

Ezt az eszmét azonnal végre is kezdte haj-
gyanuját gazdag ajándékkal véln eloszlatni.
megtámadtatott. A házbeliek nem keltek ki a
csatátást kerü, oly ürügy alatt, hogy utonállóktól
Eme világság felé akart sietni és bebo-
Azonnal gondolata támadt.

ablakában gyöngye világságot pillantott meg.
kára, hogy kiért az országútra egyik alacsony ház
teherrel is órákig menni. Szreneséjére nemso-
Szikár ideges teste képes volt még a súlyos
jól felhasználta idejét.

Mialatt azonban ő reszketve állt az ablaknál
s remény és félelem közt lebegett. Gawton Jerry

— 114 —

— 115 —

— Jó, orvosra nincs szükség. Én magam is
értek ahhoz, hogy mit kell tenni ily sebesülttel.

— Tehát jőjön velem, — viszonzá az öreg,
egyik kezével hosszú hálókötösét emelve föl, má-
sikban a lámpát tartva, majd bevezeté vendégét
egy csinosan berendezett tiszta szobába.

— Egészen magam lakom itt, — szólt ön-
tetsző tekintettel nézve körül a szobában. —
Azonban leányom gyakran átjő, s kissé kitaka-
ritja a lakást. Komorna Harcourt Houseban. Fek-
tesse le barátját vigyázva. Itt van rum.

— Az ön leánya komorna Harcourt House-
ban? — szólt Gawton Jerry, miközben Robertbe
némi keveset öntött az éltető folyadékból. — Épen
ez a hely, a hová kívánkoztunk, hogy ne hallja-
nak felőlünk semmit. Leánya csak nem fecseg?

A yankee mialatt ezt mondá a beteg fölibe
hajlott, úgy, hogy az öreg ember nem láthatott ar-
cába.

Fecsegné, — ismétlé ez — tehát miről fe-
cseghetne?

— Arról, hogy itt vagunk, — viszonzá
Jerry. — Ah, most magához tér. — Nos, —
folytatá halk hangon — bizonyos perről van szó,
mi a peres felek egyikének érdekében vagyunk
itt, s azért nem örömet láttatnánk magunkat.

— Értem, — szólt az öreg Reece, ki azon-
ban épen semmit sem értett. — Minthogy az ön
barátja különben magához kezd térni, én lefekszem.
Ha valamire szükségük lesz, szólítsanak engem.
Ha vászon-tapasz, rumra vagy efélére lesz szükség-
gük, azokat ebben a szekrényben találандják. Jó éjt.

urt Houseba hozzák. nekik, hogy a két rablót élve vagy halva Harco-res cselédek megindultak, miután uruk meghagyta az parancsait osztogatá, s látta, amint a fejve-megjelentek, nyugodtan hallgatnia kellett, amint Midon tehát a cselédek a baronnet hívására Milly okát adhatta volna?

ezt ne tegye, azonban hogyan történhetnék az? Lady Bella örömet megkérte volna, hogy átkutatják az egész vidéket.

— Igen, — kiáltá, — egyelőre megmenekült, de oly teherrel vállán, pihenés nélkül nem juthat messzire. Kiküldöm a cselédeket, s azok Sir Tracy megruzta a csöngetyűt.

— A gazember tehát megmenekült! — ki-álta tetteit bosszúsággal.

urt Houseban.

vil ismert titkait, veszeljes vendég lenne Harco-el semmit; de a megsebesült társ, ki kétségki- Robert a havon marad és meghal, nem árulhat

Második lövést nem ohaftott. Ha Blithedale Lady Bella szabadabban lélegzett föl.

tűnt.

öntudatlan állapotban levő terhével a hóban el-mét visszatért az ablakhoz, a yankee hosszu alakja

Azatlata míg a töltényt előkereste s is-Azonban elkésett vele.

tölte.

álta sir Tracy, miközben a pisztolyt újból meg- — Igen, neki is megadjuk az övét, — ki-

Az a másik bizonyára lesben állt odakünn. — Jerry hajdani kedvesét fölmelve, elsielt.

Gawton Jerry, félve, hogy az öreg ember oly kérdéseket intézhetne hozzá, melyek miatt zavarba jöhetne, igen örült, midőn távozni látta őt.

Az éj csöndes s a hold sötét felhő mögött levén, igen sötét volt. Azonban majdnem abban a pillanatban midőn Gowton Jerry leült, négy lámpát pillantott meg, melyek szabálytalanul mozgotak a hófödte mezőn.

— Ah, — szólta Jerry öntetszőleg szíva pipáját s nézve a lámpákat, melyek olykor mind megannyi bolygó tűz táncoltak ide-oda, — keressetek, amíg akartok; mi a közben szépen szárazon és melegben ülünk.

Oly kevés félt attól, hogy ez a keresés reá és barátjára veszélyt hozhatna, hogy pipája fölött elaludt s midőn ismét fölriadva, arra gondolt, hogy ébren kell lennie, a lámpák eltűntek.

Jerry másnap képes volt Robert sebe terjedelmét pontosan meghatározni.

A golyó a váll-lapockába furódott, tehát a seb nem volt veszélyes, bár a gyógyítás elő-elát-hatólag hosszú időt veend igénybe.

Három nap mulva jobban lett a beteg.

E napok alatt az öreg Reece John egyetlen egyszer sem volt künn a házból s így a Harcourt Houseban történt éjeli betörésről semmit sem hallott.

Gawton Jerry minden szükségést maga szerzett be, mindent készpénzzel fizetett a lopott bankjegyekből, miáltal igen kedvelté tette magát az öregnél.

A harmadik nap estéjén megjött Reece John leánya.

ard, bárcsak ne jöttem volna ide.

— Valamit hallok! valamit hallok! — ki-álta. Nézd ott alakok mozognak a fak alatt Ber-

elválaszta, lady Bella ijedten ugrott föl.

ség felén áthaladt, mely őt a szerelmes partól bokorban zájt nem okozni, s mielőtt Kate a ter-

Azonban nehéz feladat volt a száraz, zörgő zathoz, mely alatt a szeretők ültek.

Lehetőleg zajtalanul közeledett a facsopor-to-amit beszélnek, — gondola Kate.

— Látom kell, hogy nem leshetem és ki, massal.

fára ülve, halkan és mohón beszélgettek egy-csök és susogás volt. Azután a szeretők a ledől-

Többet nem hallhatott Kate, mert a válasz maradásodon, — szólta a nő.

— Már nyugtalanokodni kezdtem hosszas ki-megcsókolt.

lady Bellához közeledett s azt átölelve gyöngéden Leugrott a föről, azt egy fához kötve, majd

Kate a lovas. Hope Bernard volt.

A bizonytalan holdfény mellett is megismeré-tül a nyílt térre.

nemsokára aztán lovas ugrott a bokron kereszt-s alá.

Néhány perc mulva lódobogás hallatszott, s amint lovasig öltönyben türelmetlenül járt föl

Nem sokára megpillantá lady Harcourtot, Tehát várakozott.

ami összefüggésben áll cselédi állásával.

dani, hogy, ha várakozik, valamit lát, vagy hall

— Ah, Willie! — szólta. — Majdnem megfeledkeztem, hogy itt találkozni akarsz velem. Azonban nem maradhatok soká, mert már későre jár. Itt a pénz; senki sem gyanakszik reám. S itt van még több is, amit más oldalról kaptam — tiz font.

— Tiz font! — kiáltá ez nagy mértékben meglepetve. — No ez már valami! S menyi ez? négy font tiz shilling, mind apró pénzben.

— Igen. Hogyan vehetném máskép.

— Tudom, hogy nem megy máskép. Te okos lány vagy, — szólta White, miközben a pénzt seb-re dugta. — Most már vagy negyven fontunk van együtt s nemsokára képesek leszünk a „három holló” átvételére.

Willie megcsókolta kedvesét, s aztán elsielt, miközben pillanatra halvány pir borítá arcát.

Mihelyt kedvesét elveszté szemei elől, ismét leült, s kacagni kezdett.

— Ez a szegény, sovány, halvány teremtés azt hiszi, hogy nőül veendem! — szólta. — Eszembe sem jut. Withe Willie nem olyan bolond. Ha hatvan fontom együtt lesz, átveszem a „három hollót” s a szép Tillotson Mary leenl a korcs-márosné, Kate majd szép arcot vág, látva hogy rá van szedve!

S a durva legény ismét kacagott, majd föl-egyenesült s távozott, hogy a könnyen szerzett pénz egyik részén tulajdon a korcsmában, mely-nek nemsokára birtokosa, vagy bérlője remélt lenni.

Bernard hantjában a harez árnyalata fe-
küdt midőn így válaszolt.
Az ördög vigye el a békébonatot! Tanács-
lom neki, hogy kezemből ne kerüljön
el szavakkal felugrott s ama ponthoz sietett,
hol Kate reszkette vonult meg a bokorban.
Bernard azonban nem látta őt.
Mindennél kutatót, Kate sötét szinű ruhája
oltalmazta.
— Csak képzelted, kedvesem. — szolt, mi-
dön visszatért lady Bellához, ki azalatt, míg ő
kutatót, kezét hevesen dobogó szívére szoritva állt.
— Senki sincs itt. Ki is lenne ebben az
örbän?
Kate nem várta, hogy többet halljon. Kle-
get hallott és látott.
— Blithedale Robertnek igazra van, — dor-
mögé, miközben elsuhant. — Jövöre meginkább
figyelmig fogok, mint eddig.
Sir Tracy ezen napon nagyon beteg volt.
Néjvel és barátjával megbeszélte, hogy ke-
resztül lovagolnak a még meglehetősen fagyos
földeken, azonban igen rosszul érezvén magát, a
dolgot estére hagyták, mikor lady Bella és Hope
Bernard egy groom kíséretében maguk lovagol-
tak ki.
Az alkalomra volt megbeszélve a találkozás
a holdfényben.
Hogy minden gyanút elhárítsanak, Hope
Bernard csakhamar bucsút vett lady Bellától, sür-
gös ügyeletet adva okul, mely öt valószínűleg so-
káraig feltartóztatja.

Robert párnája alul egy csomó bankjegyet
huzott ki, mely a Harcourt Houseban végbevitt
rablásból eredt.

— Itt. — szolt, miközben két öt-öt fontos
jegyet kiválasztva. — itt van valami, egyelőre,
kerék kenőül, mint barátom Gawton Jerry mon-
daná. Midőn az első közleményt hozza számomra,
ismét kap valamit.

A leány kinyújtá kezét s mohón elkapta a
pénzt.

Aztán fölemelkedett.

— Jó, mondá — elfogadom ajánlatát. Ha
mylady valóban azt teszi, mit ön gyanit, jogosan
megakadályozhatjuk.

— Nagyon helyes. — szolt Blithedale, —
azonban egy dolgot ne feledjen: senkinek sem
szabad erről szólania — még atyjának s Withe
Willienek sem. Ezt a titkot magunk közt kell
tartanunk.

— Jól van, sir. Hallgatagságomra számít
hat ön.

E szavakkal a leány távozott a sebesült
ágyától s miután még darabig atyjával halkan
egészen más tárgyról beszélt, elhagyta a kis há-
zat s visszatért Harcourt Houseba

Szíve el volt telve rossz gondolatokkal, smár
eleve örült, hogy végre megkapja az oly régen
óhajtott pénzt.

Tehát nem kevéssé ijedt meg, midőn hirte-
len közönséges külsejű legény szólítá meg, ki a
sövény mellett ülve, az egyik fába betüket vésett.

közlemben, gyakran kisebb cselekedetei voltak a tör-
vény fejezes közegeivel, s a dörmögés, melyet
hallott, azonnal öntudatra ébreszté,
Felugrott, kitérkintett s még látta, amint
Blithedale Robert karját fölfelé nyujtva, lero-
gyott.
— Ez megkapta a magját, — dörmögé az
amerikai, arafelé sietve, hol Blithedale Robert
feküdt, s a nagy hóban csaknem láthatatlanná lett.
— Mi ez Robert? Csak nem haltál meg.
reménylen?
— Nem sok hja, — horgé a szerencsét-
len, miatt Gawton Jerry melléje térdelt. — Az
a pokoli asszony ismét életemre tört. Ezuttal
naggy hiszem, bevégezte. Emléj föl: ne találjanak
meg itt, pénz is van nálam.
— Bombák és esőgökijgők! — kiálta Jer-
ry, miközben Robertet karjainál fogva fölemelte
— Ott látni két egyént, amint az ablakon ki-
néznek. Ha nem megyünk innen, még én is kap
hatok egyet a börtömbé
Erme szavakkal a yankee barátját és cinkos
társát vállára véve, hosszu lábival az első nyilas
nak tartott, melyet a sövényen észrevett.
Lady Bella e közben meglepéssel látta az
ismeretlen ember cselekményeit.
Természetesen azt gyanította, hogy Blithedale
Robert egyedül van, s halálos boszu tervét új-
ból m. ghiszuli látta oly módon, amint azt leg-
kövesbe sem várta.
— Kétten vannak, amint látom, — kiálta
reszkető hangon, midőn észrevette, hogy Gawton

Reece Katalin nem volt csinos leány, de
megjelenésében mégis volt valami, mit épen nem
lehetett közönségesnek mondani. Arca sajátságos-
san fehér volt, hajának szine a szalmasárga és
hamuszin között állt, szeme zöldes, ajka keskeny,
arca sovány és hosszú.

Atyjának vendégeit nyugtalan tekintettel
szemlélte.

— Kik ezek az urak? — kérdé atyjától.

Ez megmondá neki.

— Tudja, hogy tulajdonképen kiket tart há-
zában? — kérdé aztán.

— Nem, azt nem tudom.

— Úgy tehát megmondom én, — folytatá.
— Tolvajokat és rablókat. Harcourt Houzeba be-
törttek, s a két rabló egyike megsebesült. Ezek
azok.

Az öreg ember kételkedve rázta fejét.

— Azt hiszem, tévedsz, — szolt. — Egé-
szen nyugodt, tisztességes urak Mindenesetre jól
fizetnek.

— No, akkor legalább jobban tesznek mint
az én uraságom, — szolt a leány; ez megígérte
nekem a szükséges pénzt, hogy ebben az évben
egybekelhessek White Wilievel, s a „három hol-
ló“ korcsmát bérbe vehessem, most meg ismét
azt mondják, hogy várnom kell egy évig.

— Jó! — gondoló Robert, ki mély álomba
merültnék látszott, de minden szóra mohón fi-
gyelt. Majd főnhangon folytatá: Jerry!

Az amerikai horkolva ült az egyik széken.
Mint jó betegápoló azonban rögtön felugrott.

20
Mint egy csempészbanda tagja, New-York felugrott.
len pisztoly lövés riasztotta fel.
dolatokba merült, hogy elaludt, s almból hirtelen csarnokban lévő kőpadra, s oly anyira mely gonmat. Gawton Ferry pipára gyújtott, leült az előbogar zűmmögés nem zavará a könyök nyugaltak, sem emberi hang, sem harang csengés, sem A kopasz, kisértetes fák mozdulatlanul állt.
Minden esőndes volt, mint a sir.
terüleleire esett.
A hold enyhe világa a jégburkolatu viz nagy nagy volt és nem is havazott.
dehmet nyújtott. A szél különben is nem igen mely így a szél és zivatar ellen megjelentős két oldalát áveg - falhat elzart üvegesarnok volt. A hely, hol várnia és figyelnie kellett, mindros jelenete volt lady Bellával.
magát, miközben Blithedale Robertnek oly viha-Gawton Ferry egészen nyugodtan tartotta

A világgóság a kis házban.

TRIZEDIK FEJEZET.

— 114 —

— 118 —

Mi baj? — kérdezé.
— Valamit hallottam, miáltal a biztonságunkra vonatkozó kérdés eldöntetik. Menj a leány atyához s mond meg neki hogy azonnal beszélni akarok leányával.
Terry megtette amit, barátja mondott.
Nemsokára közeledett a leány az ágyhoz és a benne fekvőt kíváncsi tekintet el szemlelte.
— Ön mr. Blithedale nemde? — szólt, miután darabig szétnézett s miközben keskeny ajkai körül nyugodt mosoly játszadozott.
Blithedale nem kevésbé ijedt meg. A leány tehát ismeri őt s ő meg igen beteg volt arra nézve, hogy menekülhessen.
— A név nem tartozik a dologra, — viszonzá röviden. — Valami üzleti dologról ohajtok önnek beszélni. Meg akarom önnek mondani, hogy kelhet egybe White Willievel s bérelheti ki a „három hollót“?
— Tán azért, hogy ön pénzt fog nekem erre a célra lopni? — viszonzá a leány nyugodt hangon.
— Nem, azért, hogy ön jót eszelepszik.
— Mi lenne tehát az? — kérde a leány, miközben leült, kezeit ölében keresztbe fekteté s lábával a pallón dobogott.
— Alapos gyanúm van, hogy lady Harcourt férjét megmérgezte.
A leány szólónak szemébe nézett, s azt éles tekintettel vizsgálta.
— Ön bizonyára úgy gondolja, hogy ő n tette

hagylak, föltéve, hogy bizonyos föltételek elegend valamine, s amíg az bekövetkezend, békében vannak a magam okai, hogy ezt ne tegyem. Várok véget rögtön méltatlan életnek. Azonban megintán két ízben törtékeddel életre, nem vettek. Tahan kitönsnek tünik föl előted, hogy. Hével szeretett nőm.
Blithedale Robert írta s így szólt:
levelet
Hányag mozdulatlan vette át lady Bella a bizott, hogy ezt a levelet négyeszmőköt adjam át. urtól kaptam, ki atyámmal lakik s engem meg- — Ime, egy levél, mylady. — szólt. — Egy lyel szobalányra öt végig mérte.
székere, nem véve észre az éles pillantást, mely- Fátadtan és kimerülve hanyatlott lady Bella lovagló öltöny levetésében.
nőjét a boudoirban, hogy segítsen neki a nehez- Kate nyugodtan és mozdulatlanul várta ur- iszonyú föltedezéstől kellene tartania.
ványrak látszott s reszkedett, mintha valami Minden hazament, majd tíz óra volt. Hal- elkséretem magam barátném egyik eselédjével. — Nem, visszatérhetek egyedül is, vagy — Visszajöjek azután önt, mylady? uradnak, hogy mrs. Dentisonnal vagyok.
hosszas kimaradásom fölött Mondd meg tehát dok darab ideig, s sir Tracy nyugtalanzkodhaték — György, haza lovasgólhatsz, én itt mara- Grcomjához fordulva, így szólt:
barátnője házában állt meg.
Elválásuk után lady Bella csakhamar egyik

— 126 —

— 119 —

ezt, s most myladyra akarja hárítani. — szólt. Ha így van, úgy nem akarok beleavatkozni.
Blithedale Robert csak nagy nehezen volt képes visszatartani szenvedélyességét. A leánynak halvány mozdulatlan arcában, hidegen ragyogó szemében s nyugodt merész magaviseletében volt is valami sajátóságosan kihívó, s Robert türelmetlenül szólt:
— Ha nem hallgat meg nyugodtan, úgy természetesen nem térhetünk a dologra. Engedje, hogy kibeszéljem magam s hagyja azutánra megjegyzéseit.
A leány intett.
— Tehát még egyszer mondom, — folytatá — hogy amint alaposan gyanítom lady Harcourt férjének mérget adott be, vagy ha ez még nem történt volna, legközelebb fog beadni. Öntől nem kívánok továbbá egyebet, mint hogy pontosan vigyázzon. Meglássa igazam van. Mihelyt látni fog valamit, azonnal tudósít engem. Ha sir Tracy meghal, s ön engem képesít, hogy lady Harcourt ellen a bűntényt bizonyítsam, mindent megkap, amit kíván, s a közben is el fogom önt látni pénzzel. Beleegyeznek?
— Igen. Ha jól értem önt, nekem myladyra figyelmem kell, s mihelyt valami gyanusát látok, azt önnel közölnöm.
— Ugy van.
— És hol lesz ön?
— Itt maradok.
— És hogyan tudhatom, hogy ön szavát tartandja?

haszál. Kínztem ablakomból, s látnom kellett volna, ha azt az utat választod.

— Nem, — viszonzá Bella, miközben a boszros íveg felé fordult, hogy kedélyizgatottságát eltitkolja, — nem, a fényötrón keresztül jöttem. Különben ez az út is regényes. Tudod, Tracy, szeretem a regényességet.

— Igen, az igaz, — viszonzá a baronet, az-tán többet nem szólt.

Nem sokára Hope Bernard is belépett.

— Bozsánatot kell kérnem mr. Hope, — szólt sir Tracy, — hogy nem vártam önt a vacsorával, de kissé posztul ezem magam, s lady Bella igen fáradt volt.

Mr. Hope meghajlta magát.

— Nekem kell bozsánatot kérnem, sir Tracy, viszonzá amaz, — Tudafélre nem lett volna szabad megjelennem a vacsoránál, mert előző-
bizhatatlan embert, mint én vagyok.

— Holnap reggel hosszú utazásra megyek, folytatva a baronet, — miért is ma este ohajta-
nek jökök lefeküdni.

— Hosszu utazásra akár ön menni? — Igen, — viszonzá a baronet, nejjének te-
kintetét kikérülve, — Wiverbornba megyek, nem messze Wolverhamptonól. Valószínűleg egy hé-
tig fogok kimaradni.

Lady Bella reszketni kezdett s halott hat-
vány volt.

— Wiverbornba, — ismétlé magában, —

— 129 —

— 128 —

szégyen idézte elő, de nem felelt, csak a felöl-
tendő ruhára nézve tett rövid megjegyzést, s
aztán mint királyné lépdelt ki a szobából, hogy
férjével vacsorához üljön.

Sir Tracy már asztalhoz ült s egyik kezét
arra támasztva, nagy figyelemmel olv asottegy le-
velet.

Midőn lady Bella belépett föltekintve sa-
játóságos tekintetet vetett reá, míg a levelet uj-
jai közt morzsolta szét.

— Ma ismét Betegnek látszol, Tracy. Ta-
lán kellemetlen híreket kaptál?

Sir Tracy kacagott. Rekedt, üres kacaj volt
ez, s épen nem alkalmas vidámság kifejezésére,
vagy költésére.

— A tudosítás, melyet kaptam, nem épen
kellemetlen, viszonzá aztán. Azonban némileg
mégis meglepett, mert úgy találom, hogy bi-
zonyos személy, kit hosszú idő óta bizalmam
ajándéktam meg, szívében daemon. Jőj, ülj le,
ki kellett fáradnod a hosszú lovaglásban. Leg-
alább jól mulattál?

A baronet szavaiban és modorában félreis-
merhetlen ironia és satyra volt.

— Jóságos ég! — gondolá lady Bella —
talán gyanut táplál ellenem? — Igen; folytatá
aztán főnhangon, — igen jól mulattam magam.
A lovaglás, holdfényben a sziklán keresztül pom-
pás volt.

— Kétségen kívül, — jegyzé meg sir Tracy
— Visszajövet azonban nem az országutat vá-

vagy meghajolnak, vagy megtöprek, s a ház falait
lak között, melyektől tudta, hogy creje alatt
A szel dämöni dübvek üvöltött a bokrok és
előmozdíthatta volna.

Az éj sem olyenné volt, hogy az álmat
nem ellenkezőleg ébresztő hatást gyakorolt.

gató volt, úgy hogy az olvasmány nem alató, ha-
tartalmu várakozása ellenére oly érdekes és iz-
regi mesekönyvből olvasgatni kezdett, melynek
vén, az égo gyertyát az asztalra helyezve egy-
elalváásra azonban semmitéle hajlamot nem érez-
Levetkőzött ugyan s az ágyba feküdt, az
De ezt nem azért tette, hogy aludjék.

küdt.

Emittették, hogy akkor éjjel, midőn Daw-
lish Mark a hóban Wolverhamptonba indult s éj
közepén visszatért, Chantry Harry korán lefe-

Az iszonyu vendégio kísértetei.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

— 132 —

— 133 —

is mgohanva a széles kürtőkben dühöngött, s
rázta az ablakokat.

Felsuhogott a régi lépcsőzeten, fölkeresve
az emberi szemek által régóta elhanyagolt sötét
helyeket, körüljárta a lámpákat, fölemelte a
szőnyegeket és haragosan zugott, ha kijárást nem
talált, s oda kellett ismét visszatérnie, a hon-
nan jött.

E zsibongás által még inkább ébren tar-
tatva, Harry szabad folyamatot engedett képze-
lődésének.

Majd haragosan egymással beszélgető em-
beri hangokat hallott.

Majd hörgő volt a zaj, mintha gyilkosság
követtetett volna el, s a szegény áldozat utolsó
szavai el lennének fojtva.

Majd intó szavakat suogott a vihar dämöna,
mintha Harryt emlékeztetné, hogy a kísértetes
vendéglőben van, abban a megtettesült bolygó-
tűzbe, mely annyi utast csalt romlásba.

E zaj között azonban igazi léptek zaja is
hangzott a lépcsőzeten, mely Harry ajtajánál ál-
lapodott meg.

Harry nem ijedt meg, szemébe mert nézni
bárkinek is, de mindazáltal iszonyodott attól,
amit talán kénytelen volna látni.

Az általa elolvasott történetek nem marad-
tak befolyás nélkül kedélyére.

Ugy tünt föl neki, mintha lefejezett nőket
látna vérrel bemoesolt öltözetben, barna világu-
gyertyákkal kezükben végig vonulni a sivar fo-
lyosókon. Kísértetes lovasok nyargalásztak látha-

gondolat kedélyében szilárd alakot öltön, any-
nyira iszonyatosak voltak a gondolat valóságosa-
nak következményei.
Már korábban kívánta férje halálát.
Mennyivel inkább kívánta most, midőn visz-
szatérése az ő szegényeknek és romlásának volt
jelképe.

— 131 —

tatlanul az ősi várudvarokban] ide-oda, hosszú, ki-
sértetes férfiak hajoltak keresztül a sötét folto-
kon, sajátságos szavakat dörögve, fiatal leány-
alakok suhantak el ködös hullámokon, vagy ha-
joltak a haldokló ágyára, s integettek ki a vég-
telen, láthatatlan térbe.

Harry pillanatig könyökére támaszkodva,
vonakodott kimondani, hogy „lehet.”

Végre azonban összeszedte bátorságát, s
kiáltá:

— Ki az?

Szelid hang válaszolt:

— Én vagyok, — Dawlish Latty.

— Mit akarhat ez? — gondoló Harry —
talán el akar árulni?

Mindjárt azonban, fenhargon folytatá:

— Lehet!

Az ajtó megnyilt zajtalanul, s mrs Dwlisb
belépett.

Az ajtót behajtván azonnal az ágy mellett
lévő székre ült. Igen halvány, nyugtalan s izga-
tott volt.

— Mr. Chauntry, — szólt — azért jöttem,
hogy felszólítsam önt e házat azonnal elhagyni.

— Hogyan, most, éjjélkor?

— Igen, haladéktalanul, mondom. Itt veszély
fenyegeti önt. Gyilkosság; gyalázatos gyilkosság
veszélye, mert midőn Márk olyan, mint ma este,
akkor ép oly kevésbé vagyok biztonságban, mint
vendégei.

— Hiszen kiment,, — szólt Harry, kinek
pen semmi kedve nem volt meleg ágját elhagyni

— 134 —

Wilverbornbe! Ez az a hely, hol ő Roberttel
egybekelt. Jóságos égi tőle származik ez a le-
vel?
Barha a baronet nem tekintett is nejére,
azért tudta, hogy az által a említtet név benyomást
gyakorolt reá majd mosolyogva folytató:
— A Wilverbornbe való utazás, mint már
mondtam, meglehetősen hosszú, de azt remélem,
hogy odáértve fontos újdonaságot fogok meg tudni.
On mr. Hope, meg fog engem tisztelni azzal, hogy
távollétem alatt vendégem maradjon.
Hope Bernard beleegyezőleg mosolygott.
— Büszke vagyok erre az engedélyre, sir.
Tracy — szólt.
— Annak örvendek Ném távollétem alatt,
készenlétem aggodni fog s az ön társasága vi-
ditó hatást gyakoroland reá.
Más nap reggel egyetlen szőnyi nyilatko-
zat vagy bucsu nélkül utra kelt Wilverborne
felé.
Lady Bella hátszobájába ablakából látta
amint gyorsan lovagolt keresztül a parkon, s az-
tan a keményre fagyott o szágunton végig nyar-
galt míg a sziklák mögött el nem tűnt.
A halálos gyöngesség, mely őt a közben
fogta el, hogy utána nézett mindig magasabbra
fokozódott.
Ugy tánt föl neki, mintha fénynek elűnő
alakjával a nyugodt élet minden álmai is szét-
foszlának.
Gyanította, hogy mily cél lebegett előtte en-
nél az utazásnál, bár irtódzott attól, hogy ez a

— 130 —

— 127 —

teszesz, t. i. engem pénzzel kisegitesz. Azután, ami
történt, bolond volnék, ha kevesebbet kívánnék,
mint állandó segélyt, tehát kereken kimondom,
hogy ha nem küldesz nekem évi kétszáz fontot
előleges negyedévi részletekben, méltó anyádhoz
fordulok. Ha pedig ettől sem kapnék semmit, ak-
kor férjedhez menve, kijelentem, hogy csaiádi
neved nem Moreton, hanem Courtney volt. hogy
anyád általában nem lady, hanem Courtney ur
neje, ki család miatt deportáltatott, s hogy te sir
Tracyval való egybekelésedkor jól tudtad, hogy
én életben vagyok. Ne kényszeríts, hogy eme
kellemetlen dolgokat szóba hozzam, hanem küldj
azonnal ötven fontot, ami tekintetes hosszas be-
tegségemnek, melyet jóságodnak köszönhetek,
igen jól fog esni hivednek

„B l i t h e d a l e R o b e r t n e k .“

— Hah, tehát ismét nem halt meg! — dör-
mögé lady Bella a levél elolvasása után.

Aztán hirtelen Katehez fordulva szólt:

— Ma este kün voltál, Kate?

— Igen, mylady.

— Már régen visszatértél?

— Nem, mylady. Kissé elkéstem, s emiatt
a park mögött fekvő fenyőerdőn keresztül vettem
utamat.

A szobaleány teljesen nyugodtan moneá eme
szavakat de az azokat kísérő tekintet elegendő
volt, hogy lady Bellát meggyőzze arról, hogy szo-
baleánya valamit látott vagz hallott.

Égő pir lepté el lady Harcourt arcát, mialatt
Kate beszélt, azonban inkább a harag, mint a